323

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ॥

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—வங்கீபுரம் ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 18] விபவ ஹூ, புரட்டாசி மீ [ஸஞ்சிகை 12

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥
[ஸ்ரீ பாகவதம். 1-9-23]

ஸ்ரீ:

ச்ருதி கீதை

[ஸ்ரீ. உப. வித்வான் தட்டை, வே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி,
ந்ருஸிம்ஹ பரகவாஸீ, திருச்சி.]

இந்தப் பூமண்டலத்தில் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண த்வைபாயந மஹர்ஷியினால் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகச் செய்தருளப்பட்டிருக்கிற பதினெட்டு புராணங்களுக்குள் ஸாத்விக புராணாக்ரகண்யமான ஸ்ரீபாகவத மஹாபுராணம் ஒன்றே மிக்க சிறப்பு வாய்ந்துள்ளது. ப்ரச்சந்ந பகவத் த்வேஷிகளான சிலர் (போலி வைதிகர்கள்)'இந்தப் பாகவதம் பதினெட்டுக் குள்ளடங்கியதன்று; தேவீ பாகவதம் தான் புராண ஸங்க்யா பூரகமென்கிறார்கள். இந்த விஷயம், அந்தத் தேவீ பாகவதத்தையும் இந்த ஸ்ரீ பாகவதத்தையும் ஆமூலாக்ரம் ஒரு தடவையாவது பார்த்து விஷய விசாரம் பண்ணியிருக்கிற வித்வத் சிரோமணிகளின் மனதுக்கு ரஞ்ஜகமாக இராது. அந்த க்ரந்தத்திற்கும் இதற்கும் ப்ரமேய நிரூபண விஷயத்தில் வ்யத்யாஸம் அபரிமிதம். மஹாமேருவைக் கடுகோடு ஒப்பிடுவது அஜ்ஞர்

கள் மனதுக்குங்கூட ஒவ்வாது. பகவத் குணம்ருத ரஸ மஹா ஹ்ரதமாக விளங்கிவருகிற இந்த ப்ரபந்த ரத்நமெங்கே, தாமஸ தேவதா ப்ராசஸ்த்ய ப்ரதி பாதகமான அந்த க்ரந்தமெங்கே? இந்த ஸ்ரீ பாகவதத்தில் புராணங்களில் அவசியமாகச் சொல்லப்படத் தக்கதான ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயம் முதலிய விஷய பஞ்சகம் விளக்கமாக உரைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அவைகளில் இதற்கு நோக்கில்லை; பர தத்வ ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விபூதி குண நிரூபணத்தி லேயே இதற்கு முக்யமான அபிஸந்தி. இதைத் தசம ஸ்கந்தத்திலும் ஏகா தசத்திலும் காணலாம். மேலும், த்வைபாயந மஹர்ஷியானவர் ஸ்ரீமஹா பாரதம், புராணங்கள், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் ஆகிய இவைகளை யோக த்ருஷ்டி பலத்தினால் (உலகத்திலுள்ள தத்வங்களைக் கரதலாமலகமாக அறிந்து) இயற்றியிருந்தும், தமது மனத்துக்கு நைர்ப்பர்ய மில்லாமல் கலக்கமுற்றுத் தத்தளிக்கும் தருணத்தில் தேவர்ஷியான நாரத பகவான் நேரில் தோன்றி வ்யாஸரை நோக்கி 'ஹே ஸத்யவதீ நந்தந! ஏன் கவலையுற்றிருக்கிறீர்? பாரதவ்யபதேசத்தால் நீர் ஆம்நாயார்த்தங்களை வெளியிட்டிருந்த போதி லும், பகவானுடைய நிர்மலமான குணகணங்களையும் திவ்ய சேஷ்டிதங் களையும் கீர்த்தியையும் தனித்து ஸத்வோத்தரமான அவஸ்தையில் ஸாத்விக க்ரந்தத்தினால் ப்ரதிபாதியாமல் போனதால் உமது மனத்துக்குக் குழப்பம் வந் திருக்கிறது; பகவத் குணங்களையும் அவனுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் அவன் கீர்த்தியையும் தனித்து நிரூபணம் செய்யக்கடவீர்' என்று சொல்ல, அந்த நியமநத்தை இந்தப் பாகவத க்ரந்த கரணத்தினால் வ்யாஸர் தலைக்கட் டினார் என்று அபியுக்தர்கள் கூறுகின்றனர். இந்த விஷயம் ஸ்ரீ பாகவதம் ப்ரதம ஸ்கந்தத்தில் ஐந்தாவது அத்யாயத்திலே ஸ்பஷ்டமாக இருக்கிறது. மற்றைப் புராணங்களைப் போலல்லாது இது முற்றிலும் ரஸமயமாயுள்ளது. அஸாராம்சமே இதிலில்லை. இது நிகம கல்ப வ்ருக்ஷத்தினது அம்ருத மய மான கொட்டையும் தோலு மில்லாத கனி. இந்த க்ரந்தம், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத் தின் அர்த்தத்தை விரித்துரைக்கிற பாஷ்யமென்கிற ரஹஸ்யத்தை தொடக் கத்தி லிருக்கிற ச்லோகத்தின் உபக்ரமத்திலுள்ள 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:' என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ராபிலாபக சப்தாநுபூர்வியையே காட்டுகிறது. மேலும் இது, காயத்ரியின் அர்த்தத்திற்கு விவரண மென்றும் மஹான்கள் பகர்கின்றனர். இந்த விஷயத்தில் முதல் ச்லோகத்தின் ஈற்றிலுள்ள 'தீமஹி' என்கிற காயத்ரீ மந்த்ர ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக பதமே ப்ரமாணம். ஸர்வ வாங்மயங் களைக் காட்டிலும் பகவந் மஹிமையைத் தனித்து ப்ரதிபாதிப்பதினால் மேன் மை பெற்றுப் பர்யாய வேதமாக ஜ்வலிக்கின்ற இந்த க்ரந்தத்தில், ஸாரதர மான கோபிகா கீதை, ப்ரமர கீதை, வேணு கீதை முதலிய க்ரந்த ஸந்தர்ப்பங் களிருந்த போதிலும் ஸர்வோத்தமமானது ச்ருதி கீதையே. இந்த ச்ருதி

கீதையானது தசமஸ்கந்தத்தில் எண்பத்தேழாவது அத்யாயத்தில் அடங்கியது. இந்த அத்யாயத்தில் ஐம்பத்தோரு ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் 'ஜயஜயஜஹ்யஜாம்' என்கிற பதினைந்தாவது ச்லோகம் தொடங்கி, 'த்யுபதய ஏவ தே ந யயு:' என்கிற நாற்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் ஈறாக உள்ள இருபத்தெட்டு ச்லோகங்களால் ச்ருதி கீதை ஸாக்ஷாத் சுகப்ரஹ்மத்தினால் பரீக்ஷித் மஹாராஜனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ச்ருதி கீதையின் அவதரண க்ரமமாவது—'ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத்வதந்தி' 'வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:' என்கிற ச்ருதி வசநங்களால் வேதங்களிலுள்ள எல்லா சப்தங்களும் பரமாத்மாவையே சொல்லுகின்றன, அதாவது முக்ய வ்ருத்தியினால் பரமனையே உணர்த்துகின்றன வென்று சுகர் உபதேசிக்க, அதைச் செவியுற்ற பரீக்ஷித்துக்கு ஒருவித ஸம்சய முண்டாயிற்று. அது என்னவெனில்: ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம', 'யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸ்ஸர்வவித்' இவை முதலிய ச்ருதி வசநங்கள் நேரில் ப்ரப்ராஹ்மத்தை அபிதா வ்ருத்தியினால் உணர்த்துவதாக இருந்த போதிலும், 'ஆத்மா ப்ரஹ்ம', 'தத்த்வமஸி', 'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம', இவை முதலிய ச்ருதி வசநங்களில பரமாத்ம சப்தத்தோடு ஸமாநாதிகரணங்களாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சேதநாசேதந வாசக சப்தங்கள் எவ்வாறு பரமாத்மாவை உணர்த்தும் திறமை வாய்ந்தவைகள்? என்று. இந்த ஸம்சயத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள எண்ணங்கொண்ட பரீக்ஷித் மஹாராஜன் சுகப்ரஹ்மரிஷியை நோக்கி, "ப்ரஹ்மந் ப்ரஹ்மண்யநிர்தேச்யே நிர்குணே குணவ்ருத்தய:। கதம் சரந்தி ச்ருதய: ஸாக்ஷாத் ஸதஸத: பரே ॥" [ஹே மஹரிஷியே! குணம், ஜாதி, க்ரியை, இவைகளை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக் கொண்டு குண க்ரியா ஜாதி விசிஷ்ட வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிற சிதசித் பரங்களான வைதிக சப்தங்கள் சேதநங்களோடும் அசேதநங்களோடும் ஸஜாதீயமாகச் சொல்வதற்கு அசக்யமாக இருப்பதும், ஸதஸத் விலக்ஷணமாயும் குணத்ரயாதீதமாயும் க்ரியை இல்லாததாகவு மிருக்கிற பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் எவ்வாறு நேராக அபிதா வ்ருத்தியினால் உணர்த்துவதற்காக ப்ரவ்ருத்திக்கின்றன?] என்று வினவினான். இந்த ப்ரச்நத்திற்குத் தாம் சொல்லப்போகிற உத்தரத்திற்குக் கல்பாவஸாநத்தில் (அதாவது ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில்) பரம புருஷனுடைய முன்னிலையில் மூர்த்திகரித்து நின்றுகொண்டு பரமனைத் துதிக்கின்ற வேத புருஷனுடைய முகத்தினின்று வெளிப்பட்டிருக்கிற ச்ருதி கீதார்த்தத்தை 'ஜய ஜய' என்று ஸம்வாதமாகக் காட்டுகிறார்.

'யஸ்ய நிஶ்வஸிதம் வெதா:' என்கிறபடி, 'எந்த வேதமானது பரம புருஷனுடைய ச்வாஸரூபமாக இருக்கிறதோ, நான்முகனைப் படைத்து ப்ர பஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும்படி பரம புருஷன் அவருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கும் ஸமயத்தில் எந்த வேதத்தை ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி மாத்ருகையாக அளித்தாரோ, அத்தகைய மஹிமை வாய்ந்த ச்ருதியினாலேயே சொல்லப்பட்ட தத்வார்த்த கர்ப்பிதமாக இருப்பதால், இந்த ச்ருதி கீதையின் மஹிமை அவாங்மநஸ கோசரமானது. புராணங்களாலும் இதிஹாஸங்களாலும் ப்ர ஹ்ம ஸூத்ரங்களாலும் அவைகளின் பாஷ்யங்களாலும் தெளியாத அர்த் தங்களெல்லாம் இந்த ச்ருதி கீதையில் நன்கு தெளிவாக அறியத்தக்கவைகள். இதுதான் வ்யாஸருடைய யதார்த்தமான பாவத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ச்ருதிகளின் பரம தாத்பர்யம் இவ்விடத்திலேயே அபிஜ்ஞர்களால் நன்கு கண்டறியத் தக்கது. இந்தக் கட்டத்தை ஆமூலாக் ரம் பரிசீலநம் பண்ணினவர்களுக்கு, 'இது தான் ப்ரஹ்மஸூத்ர ப்ரதி பாத்ய வஸ்து வென்றும், இந்த மதம் தான் வேதாநுஸாரியான மத மென்றும், இதில் தான் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர ப்ரணேதாவான வ்யாஸருக்கு முக்யமான தாத்பர்யம்' என்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் புலப்படும்.

ஸர்வ மதஸ்தர்களாலும் ப்ரமாணமாக ஆதரிக்கத்தக்கதான இந்த ச்ருதி கீதா க்ரந்தத்திற்குப் பரம தாத்பர்யம் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத் திலேயே உள்ளது. அந்த விஷயத்தை ஸப்ரமாணமாக என் சிற்றறிவுக் குத் தக்கவாறு எடுத்து உரைக்கிறேன். இந்தக் கீதையின் தொடக்கத்தில் பரீக்ஷித்துக்கும் ஸ்ரீ சுகருக்கும் நடந்த ஸம்வாதம் போல், இதே விஷயமான ஸம்வாதம் பதரிகாச்ரமத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் நாரதருக்கும் நடந்த தாகவும், அந்த ஸம்வாதத்திற்கு ஸம்வாதமாக ஜநலோகத்தில் ப்ரஹ்மாவின் மாநஸ புத்ரர்களான ஸநந்தநாதிகளுக்கு நடந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ர வ்ருத் தாந்தத்தை நாரதருக்கு நாராயண மஹர்ஷி எடுத்து உரைத்ததாகவும், அச் சமயத்தில் "ப்ரஹ்மவாதஃ ஸுமஹாந் ஶ்ருதயொ யத்ர ஶெரதெ|" என்று நாரதரை உத்தேசித்து ஸ்வாபிப்ராயத்தை மஹர்ஷி வெளியிட்டார். இதன் கருத்து:—ப்ரஹ்மவாதம் நடந்தேறியது. எந்த ப்ரஹ்ம வாதத்தில் ச்ருதிகள் எல்லாம்(ஶெரதெ) ப்ரதாரண பயமில்லாதவைகளாக ஐககண்டயத் தை அடைந்து, ஸுகமாகக் கவலையற்று இருக்கின்றனவோ என்பது. இதனால் என்ன விஷயம் வெளிப்பட்டதென்றால்: ஸர்வவேத ப்ரதிபாத்ய னை பரம புருஷனை நாராயணஸ்வரூபியாகப் பதரிகாச்ரமத்தில் அவதரித் தானென்பது தான். அவன் தன் வாக்கினாலேயே ஜநலோக வாஸிக ளான ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஸநந்தநாதிகளான மாநஸபுத்ரர்களின் ப்ரஹ்ம வாதத்தைத் தன் உக்திக்கு ஸம்வாதமாக எடுத்துரைத்து, அந்த ப்ரஹ்ம

வாதத்திற்கு ஸர்வ ச்ருதிகளின் ஐககண்ட்ய ப்ரதிபாதநத்தினுல் மேன்மையைச் சொன்னதிறைலேயே ஸர்வ ச்ருதிகளுக்கும் ஐககண்ட்யம் செய்து, ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் கூறுவதுதான் ஸ்வாபிப்ராயம்; அதுதான் வாஸ்தவமான ச்ருத்யர்த்தம்; இந்த அர்த்தத்தை அவலம்பித்துத் தோன்றியிருக்கும் பாஷ்யமே ப்ரஹ்மஸூத்ர பாவ ப்ரகாசகமாகும் என்று ஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டார். அப்படிப்பட்ட பாஷ்யம் நமது பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமே. இதில், ஸகுண ச்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள அநந்த கல்யாண குண ப்ரதிபாதகங்களானதால் முற்றிலும் ப்ராமாணங்களென்றும், நிர்க்குண ச்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள ஹேய குண ராஹித்யத்தைச் சொல்வதில் கருத்துள்ளவைகளாதலால் முழுமையும் ப்ரமாணங்களென்றும், பேத ச்ருதிகள் ப்ரஹ்மத்திற்கும் மற்ற சேதநாசேதநங்களுக்குமுள்ள வாஸ்தவ பேதத்தை ப்ரதிபாதிப்பதில் கருத்துள்ளவைகளாக இருப்பதுபற்றி ப்ரமாணங்களென்றும், அபேத ச்ருதிகள் விசிஷ்டைக்ய ப்ரதிபாதந பரங்களாதலால் அனைத்தும் ப்ரமாணதமங்களென்றும், உடையவரால் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது, ஸர்வ ச்ருதிகளுக்கும் கொஞ்சமேனும் விரோதமும் வையர்த்யமுமின்றி ஐகரஸ்யத்தைக் காட்டுதலால், ப்ரமாணங்களாலும் ப்ரமாணநுக்ராஹகயாயங்களாலும் உபப்ரும்ஹிதமான ஸ்ரீ பாஷ்யமே ஸர்வோத்தமம். இதைக் கருத்தில் கொண்டே அபியுக்தாக்ரேஸரர் இவ் வர்த்தங்களை ச்லோகத்தால் பின் வருமாறு ஸங்க்ரஹித் திருக்கிறார்.—

'𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍇𑌯𑌗𑍁𑌣𑌾𑌵𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌾 𑌨𑍈𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑍀𑌯𑌂 𑌮𑌤𑌮𑍍 ॥'

ஆக்ரஹத்தைவிட்டும், ஆக்ரஹ நிதாநமான பாப பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டும், நிஷ்பக்ஷபாதமான மனத்துடன் பாஷ்யங்களைப் பரிசீலநம் செய்யும் மஹான்களுக்கு இந்த ஸ்ரீ பாஷ்ய க்ரந்தத்தின் மஹிமை நன்ருகப் புலப்படும். தவிரவும், இந்த பாஷ்யமானது தான் போனபோக்காக யுக்திகளைக்கொண்டு பலாத்கரித்து, ஸூத்ராக்ஷரங்களை இழுத்து, ஏதோ ஒருவிதமாக அர்த்தங்களைச் சொல்லவில்லை. ப்ராசீநங்களான ஆர்ஷ ஸூக்திகளையும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தையும் அநுஸரித்து, ஸூத்ராக்ஷர ஸ்வாரஸ்யங்களை எள்ளளவேனும் அதிலங்கநம் செய்யாமல், பூர்வாசார்யர்களால் க்ஷுண்ணமான மார்க்கத்திலேயே நடைபெற்றுள்ளது. 'ஸமாநாதிகரணங்களாக ப்ரஹ்ம சப்தத்தோடு ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிற சிதசித் வாசக சப்தங்கள் எவ்வண்ணம்

ப்ரஹ்மத்தைநேராக அபிதாவ்ருத்தியினல் உணர்த்தத் திறமையுள்ளவைகள்?' என்கிற பரீக்ஷித்தினுடைய வினவுக்கு, ச்ருதிகள் ஸ்ருஷ்டி தசையில் பகவானைத் துதித்திருப்பதே உத்தரமாகக் கடவதென்று எண்ணி, சுக ப்ரஹ்மரிஷியானவர் ஆரம்பத்தில், '஬ுத்₃தீ₄ந்த்₃ரியமந:ப்ராணாந் ஜநாநாமஸ்ருஜத் ப்ரபு₄: । மாத்ரார்த₂ம் ச ப₄வார்த₂ம் ச ஆத்மநே(அ)கல்பநாய ச ॥' [பரம புருஷன் ஜீவன்களுக்குப் புத்தி இந்த்ரியங்கள் மநஸ் ப்ராணவாயு இவைகளைத் தன்னை ஆராதிப்பதற்குப் பரமஸாதநமாக இருக்கிற தேஹங்களை உண்டு பண்ணுவதற்காகவும், நிச்ரேயஸ ரூபமான அப்யுதயத்தின்பொருட்டும், அத்யாத்ம ஜ்ஞாநத்தின் பொருட்டும் உபாயாநுஷ்டாநத்தால் தேவாதி பேத நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக முக்தியை அடைவதின் பொருட்டும் உண்டுபண்ணினர்.] என்று கூறினர். பரீக்ஷித் மஹாராஜன், 'சிதசித் வாசக சப்தங்கள் அனைத்தும் முக்ய வ்ருத்தியினல் எவ்வண்ணம் ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்தும் திறமையுள்ளவைகள்?' என்று வினவினதற்கு உத்தரமாக' '஬ுத்₃தீ₄ந்த்₃ரிய' என்கிற ச்லோகத்தால் 'பரம புருஷன் உலகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்தான்' என்று மஹர்ஷி உத்தரம் கூறியிருப்பது எவ்வண்ணம் பொருந்து மென்று ஆபாத ப்ரதீதி யுள்ளவர்கள் சங்கிப்பார்கள். இந்த ச்லோக ப்ரதிபாத்யங்களான அர்த்தங்கள், ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ மதத்திற்கே (உரிய ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரமாயுள்ள) சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஈச்வரனுக்கு முள்ள சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டாலல்லது உத்தரமாகா. இந்தச் சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தத்தை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டே இந்த ச்லோகத்தை ஸ்ரீ சுகர் கூறியிருக்கிறுர். மற்ற ஸித்தாந்திகள் ஒருவருக்கும் இசையாதே தமது ஸித்தாந்தத்திற்கே அஸாதாரணமான அர்த்தம் ப்ரதிதந்த்ரம். வேதாந்திகளான நம்முடைய தர்சநத்திற்கே அஸாதாரணமும் ப்ரதாநமுமான அர்த்தம், சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஈச்வரனுக்கு முண்டான சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தமே. இந்த ஸம்பந்தத்தை மூலதளமாக ஒப்புக்கொண்டா லல்லது, ச்ருதி கீதையின் உபக்ரமத்திலுள்ள சுகப்ரஹ்ம ரிஷியின் திவ்ய ஸூக்திகளும் ஸம்வாதமாக மஹரிஷியினல் உதாஹரிக்கப்படுகிற ச்ருதி கீதார்த்தங்களும் பொருந்துகின்றனவில்லை. இந்தச் சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டால் எவ்வாறு பொருந்துமென்று கேள்வி பிறக்குமேயாகில் அதற்கு மறுமொழி கூறப்படுகிறது. அவதாநத்துடன் மேல் விஷயங்களைக் கவனிக்க ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

பரமபுருஷன் தான் அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு, நாமரூப நிர்வாஹகனுக ஆவதற்குப் புத்தி முதலிய சப்தங்களால் உபலக்ஷிதையான ஸமஷ்டி பரம்பரையினல் மஹாபூத பர்யந்தம் தன் ஸ்வரூபத்தை அந்தந்த வஸ்து சரீரகமாகப் பரிணமிக்கச் செய்து, அந்தந்த வஸ்து மயனுக ஆகி,

மறுபடியும் ஸதஸச்சப்த வாச்யங்களான சிதசித்துக்களோடு மிச்ரமான தேவ திர்யக் மநுஷ்ய ஸ்தாவராத்மக ஜகத் சரீரகனாகவுமாய், அந்தந்த சப்தங்களால் வாச்யனாகவு மானான். இவ்வண்ணம் எல்லா சிதசித் பதார்த்தங்களுக்கும் பரமாத்மா சரீரமாக இருப்பதே ஸ்வபாவ மாதலாலும், இவைகளுக்கு அப்படிப்பட்ட தன்மையினாலேயே வஸ்துத்வ ஸித்தியினாலும், இவை அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணமாக இருப்பதாலும், அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணவாசக சப்தங்களுக்கு ஆக்ருத்யதிகரண ந்யாயத்தினால் விசேஷ்ய பர்யந்தாபிதாந ஸ்வபாவத்தால், அந்தச் சப்தங்கள், பரமாத்மாவோடு அப்ருதக் ஸித்த விசேஷணங்களாக இருக்கிற தன்தன் அர்த்தங்களை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாகக்கொண்டு பரமாத்மாவை உணர்த்துதல் முக்யமே. இக்காரணத்தால் சிதசித் வாசகங்களான எல்லா சப்தங்களும் பரமாத்மாவையே உணர்த்துகின்றன என்பது திண்ணமாயிற்று.

தவிரவும் இந்த ச்ருதிகீதையி லிருக்கிற ச்லோகங்கள் இருபத்தெட்டிலும் எங்கெந்த பதங்களால் நம் ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தார்த்தங்கள் நன்கு விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவைகளை என் சிற்றறிவுக்கு எட்டினமட்டில் எடுத்துரைக்கிறேன் :—

'ஜயஜய' என்கிற முதல் ச்லோகத்தில் '[illegible]' என்கிற பதங்களால் ப்ரக்ருதி புருஷவிசிஷ்டனான பரமாத்மாவுக்கு ஜகத் காரணத்வம் என்பது சொல்லப்பட்டது. '[illegible]' என்கிற இரண்டாவது ச்லோகத்தில், '[illegible]' என்கிற வாக்யத்தினால் கார்ய காரணங்களுக்கு அநந்யத்வத்தையும் ஸாதித்து, சிதசித் விசிஷ்டப்ரஹ்மமே ஜகத்ரூபமான கார்யமாகப் பரிணமிக்கிற தென்பதையும் வேதபுருஷன் கூறினான். '[illegible]' என்கிற மூன்றாவது ச்லோகத்தில், '[illegible]' என்கிற வாக்யத்தினால் பரமாத்மோபாஸகனுக்கு அகண்டபரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவ ரூபமான மோக்ஷப்ராப்தி கூறப்பட்டது. '[illegible]' என்கிற நான்காவது ச்லோகத்தில், '[illegible]' என்கிற வாக்யத்தினால் ஆநந்த வல்லியில் அந்நமய ப்ராணமய மநோமய விஜ்ஞாநமய ஆநந்தமயங்களில் புருஷாகாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ள கடைசியி லிருக்கிற யாதொரு ஆநந்தமய வஸ்துவுண்டோ அந்த வஸ்துதான் பரப்ரஹ்ம மென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. '[illegible]' என்கிற ஐந்தாவது ச்லோகத்தில், '[illegible]' என்கிற வாக்யத்தினால் முகுந்தோபாஸகனுக்கு மோக்ஷமே யொழிய மீண்டும் ஸம்ஸார

மருகாந்தரத்தில் கமநாகமநங்க ளில்லை என்பது சொல்லப்பட்டது 'ஷூகூரதவிகிரு' என்கிற ஆருவது ச்லோகத்தில், தன்னால் உண்டு பண்ணப்பட் டிருக்கிற தேவாதி சரீரங்களில் ஜீவாந்தராத்மாவாகத் தான் ப்ரவேசித் திருந்தபோதிலும் அந்தந்த ஸ்தாந தோஷங்களால் அணுகப்படாதவனாக வும் பரம ப்ராப்யனாகவும் பரம புருஷ னிருக்கிருனென்பது கூறப்பட்டது. 'ஷூகூரத வாமெஷா' என்கிற ஏழாவது ச்லோகத்தில், 'வாஸாஷம வஷஜுவிரு ஶக்தியுரதொம்ஶ கூரதம்' என்கிற பதங்களால் தர்ம பூதஜ்ஞாநத்தினால் உள்ளும் புறமும் வ்யாபியா நின்ற ஜீவதத்வமானது விசேஷணமாக இருப்பதால், விசிஷ்ட ப்ரஹ்மாம்ச மென்பது நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டது. 'உாயிஶாதுதகவ நிமஶாய' என்கிற எட்டாவது ச்லோகத்தில் பரம ஸௌலப்ய ஸௌசீல்ய குண ப்ரகாசகமான ராமக்ருஷ்ணுத்யவதார திவ்ய சேஷ்டிதாநுபவத்தினால் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று விடுபட்டு ஜீவாத்மாக்கள் அபவர்க்கத்தை அடைகிறார்க ளென்பது கூறப்பட்டது. 'கூவஷ நவயம்' என்கிற ஒன்பதாவது ச்லோகத்தில், பகவானை ஆச்ரயிப்பதுதான் சரீரமெடுத்ததற்கு பரம ப்ரயோஜந மென்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறாக, முறையே பிந்தின ச்லோகங்களால், 'ப்ரதிகூலர்களுக்குங் கூட பகவத்ஸ்மரணம் உத்தாரகம், சாஸ்த்ரமின்றி பகவத் ஸ்வரூபத்தை அறிவது அசக்யம், முற் கூறப்பட்டுள்ள அர்த்தங்களுக்கு விருத்தங்களான தார்க்கிக ஸித்தாந்தங்கள் அஜ்ஞாந மூலங்கள், பகவத் ஜ்ஞாந முள்ளவர்களுடைய ப்ரபாவாதிக்யம், பகவத் விமுகர்களின் அபகர்ஷம், எல்லாவற்றுக்கும் பகவான் ஒருவனே ப்ரசாஸிதா, எல்லா சேதந வர்க்கங்களுடன் விலக்க முடியாத ஸம்பந்த விசேஷ மிருப்பதாலும் ஹேய ப்ரத்யநீகனாக இருப்பதாலும் பரமபுருஷனுடைய கடாக்ஷத்தாலேயே ஜீவாத்மாக்களுக்கு மோக்ஷம், ஜீவன்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள அணுத்வ விருத்தமான விபுத்வவாதம் துஷ்டம், நித்யமாக இருக்கிற ப்ரக்ருதி புருஷன் இவ்விரண்டுக்கும் உத்பத்தி யின்மை, ஜகத்காரண வஸ்துவான பரமாத்மாவினிடம் பக்தி செய்பவர்களுக்குப் பயமின்மை, ஆசார்ய ஸேவையை இழந்தவர்களுக்கு முற் கூறப்பட்ட பகவத் பஜநத்தின் அலாபம், பகவத்பஜநம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும் பண்ணாதவர்களுக்கும் முறையே வேறு ஸுகங்களின் அநபேக்ஷையும் ஸுகத்தினது தௌர்லப்யமும், ஸர்வஜ்ஞன பரமாத்மோபாஸகனுக்கு மற்ற வஸ்துக்களில் உண்டாகும் வைராக்யம், கார்ய மித்யாத்வ வாதத்தின் ப்ரதிக்ஷேபம், ம்ருத்பிண்ட கார்யாதி த்ருஷ்டாந்தங்களுக்குக் கார்ய மித்யாத்வ பரத்வ வர்ணநம் அவித்வாங்களுக்கே ஹ்ருத்யம், குஹா ப்ரவேசம் ஜீவன் பரமாத்மா இவ்விருவர்களுக்கு மிருக்க ஒருவன் பரவசனாகக் கர்ம பலனை அநுபவித்தலும் மற்றொருவன் ஸ்வதந்

க்ரனைக இருந்து ஸுக துக்காநுபவ மின்றி ப்ரகாசித்தலும், பகவத் ப்ராவண்ய மிருந்தபோதிலும் காம க்ரோதாதிகளால் தூஷிதமான அந்த: கரணமுள்ளவர்களுக்கு அநர்த்த ப்ராப்தி, அநந்ய ப்ரயோஜநர்களாக பகவத் பஜநம் செய்பவர்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஸுகம், பரம புருஷனுடைய மாஹாத்மயம் அளவிடமுடியாதது’ என்கிற இந்த அர்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

‘𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ।
𑌸𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨𑌮𑌥𑌾𑌨𑌰𑍍𑌚𑍁𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥’

[ச்ருதிகள் கூறிய வண்ணம் இந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ குண விபூதிகளைக் கேட்டு நான்முகனுடைய மாநஸ புத்ரர்களான மரீசி முதலியோர் பலஸித்தியைப் பெற்றவர்களாகப் பரமாத்மாவினுடைய யாதாத்ம்யத்தை அறிந்து, பிறகு பகவத்குண ப்ரவக்தாவான ஸநந்தநரைப் பூஜித்தார்கள்.] இவ்வண்ணம் ச்ருதி கீதையின் ஸாரதமாம்சம் எடுத்து உரைக்கப்பட்டது.

𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌪𑌾𑌤𑌶𑌤𑌿𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌹𑌾𑌸𑍋𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑌂
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌵𑌦𑍍𑌧𑌲𑌨𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌗𑍀𑌤𑍋𑌦𑌯𑌃 ।
𑌉𑌦𑍍𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍃𑌶𑌤𑌂 𑌹𑌰𑌿𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍
𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌦𑌾𑌬𑍍𑌜𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌤𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌾𑌂 ॥

𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌕𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌹𑌾𑌵𑌾
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑍋𑌦𑌨𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌰𑌮𑌣𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌵𑌿𑌨𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂
𑌦𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌹𑍍𑌵𑌲𑌤𑌯𑌾 𑌹𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 ।

𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑌳 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌵𑌦𑌨𑌿𑌤𑌾𑌗𑍀𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵 𑌅 𑌕𑌿𑌵 𑌅𑌾𑌨𑌤𑍀𑌰𑍇𑌷𑌃 ।
𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌧𑌿𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌯𑍁𑌳𑌯𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌮𑍍𑌪𑍁𑌟𑌿𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁 ॥

ஸ்ரீ:

ஹிந்து விதவைகள் தலை மயிரை நீக்க வேண்டுமா?

[ஸ்ரீ வித்வான் T. S. நடேச சாஸ்திரிகள், "வால்மீகி" மாயவரம்.]

---:o:---

19-7-28-ல் வெளிவந்த "ஹிந்து" பத்ரிகையின் 4-ம் பக்கத்தில் "Social Reform in India" (இந்தியாவில் ஸமூஹ சீர்திருத்தம்) என்ற தலைப் பெயரின் கீழ், தற்காலம் பம்பாய்க் கடுத்த டாடாரி லிருக்கும் மிஸ்டர் ஆர். க்ருஷ்ணய்யர் என்பவர், பீஹார் மாகாணத்தில் "மகாத்மா" கந்தி கோஷா என்ற வழக்கத்தை நிவர்த்திக்க முயற்சிப்பதாகவும், வயது க்ரமத்தைக்கூட கவனியாமல் விதவைகளை முண்டநம் செய்விக்கும் கொடிய வழக்கம் தென்னிந்தியாவில் ப்ராம்மணர்களுக் குள்ளும், மஹாராஷ்ட்ர தேசத்தில் தக்ஷிண ப்ராம்மணர்களுக்குள்ளும் மாத்ரம் இருக்கிற தென்றும், இந்தியாவின் இதர பாகங்களில் அவ்வழக்கம் இல்லை பென்றும், சென்னை மாகாணத்திலுள்ள சிறு பான்மையானவர்களும் விதவைகளுக்கு முண்டநம் செய்விக்கும் கொடிய வழக்கத்தை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லி யிருக்கிறார்.

சென்ற 1926—27-ல் ஆறுமாஸ காலமாகப் பண்டாபுரம், பூனா, பம்பாய், நாஸிகை, ஓங்காரம், உஜ்ஜினி, புஷ்காம், மேற்கில் ஸோமநாதம் துவாரகை, வடக்கில் ஹரித்வாரம், ஸ்ரீகாசி, ஆக்ரா, மதுரா, கோகுலம் ப்ருந்தாவனம், டில்லி, குரு க்ஷேத்ரம், நைமிசம், அயோத்தி, கயா, கல்கத்தா, கிழக்கில் ஜகந்நாதம் முதலிய இடங்களுக்கு யாத்திரை செய்தேன். ஹிந்து ஸ்திரீகளில் எந்த ஜாதி விதவைகளுக்கு மாத்ரம் முண்டநம் செய்விக்கிறார்களென்பதை அப்பொழுது நான் விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் நேரிடவில்லை. 28-4-28ல் மயிலாப்பூர் தேசீயப்பெண் உயர்தரப் பாடசாலையில் விவாஹ வயது மசோதாவிற்கு ஆதரவளிப்பதற்குக் கூடிய மீட்டிங்கில், (ஸ்வராஜ்யம்) மிஸ்டர் எஸ். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காருடைய மனைவியாரால், 'சென்ற வருஷம் நான் வட இந்தியாவில் மதுரா, ப்ருந்தாவநம் சென்றிருக்கையில் அவ்விடத்தில் "மேளா" எனப்படும் உத்ஸவம் நடைபெற்று வந்தது. அது நிமித்தம் வங்காளத்திலிருந்து அநேக ஆயிரக்கணக்கான பால விதவைகள் யாத்ரிகர்களாக வந்து கூடியிருந்தார்கள். அவர்களில் சுமார் 10-வயது முதல் 25-வயதிற்கு மேற்படாத சிறுமிகள் தலை மொட்டை அடிக்கப்

பட்டு வெள்ளை வஸ்திரம் அணிந்து, கூட்டம் கூட்டமாகத் தெருக்களில் கோவிலுக்குச் செல்லும் காட்சியைக் காண மனம் சகிக்கக்கூடாம லிருந்தது'' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (சுதேசமித்ரன் 30-4-28, 7-ம் பக்கம் பார்க்கவும்) நேரில் பார்த்த ஸாக்ஷி இவ்விதம் சொல்லுகையில், இந்தியாவில் இதர பாகங்களில் விதவைகளை முண்டனம் செய்விப்பதில்லை என்று ஷெ அய்யர் அவர்கள் சொல்வதை எவ்விதம் நம்புவது? இந்த அநேக ஆயிரக் கணக்கான விதவைகள் யாவரும் ப்ராம்மணர்கள் தான் என்றும், இதர ஜாதி விதவைக ளல்லவென்று சொல்லவும் வழியில்லை.

மிஸ்டர் கிருஷ்ணய்யர், தென்னிந்தியாவில் தென்கலை ப்ராம்மணர்கள் விதவைகளை முண்டனம் செய்யும் கோஷ்டியாருடன் சேரவில்லை என்று சொல்லுகிறார். அது உண்மையே. ஆனல் அப்படிப்பட்ட தென்கலையார்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுள் ஒரு சிறிய வகுப்பினரே. ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யர் கி. பி. 1017-ல் அவதரித்தார். வேதாந்தாசாரியர் என்ற ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர் கி. பி. 1268-ல், (அதாவது ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த 251 வருஷங்களுக்குப் பிறகு) அவதரித்தார். இவர் ஸ்ரீராமாநுஜரைப் பின்பற்றியவர்; புராதந ஸ்மார்த்தாசாரத்தில் மிக்க விச்வாஸ முள்ளவர். ஸ்ரீ தேசிகரைப் பின்பற்றியவர்களுக்கு வடகலையார் என்று பெயர்; இவர்கள் ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லிய ஆசாரங்களை உறுதியுடன் அநுஷ்டிப்பவர்கள். தேசிகரைப் பின்பற்ற இஷ்டமில்லாதவர்கள், தேசிகருடைய காலத்தில் வஸித்தவரான ஸ்ரீ லோகாசார்யர் என்பவருடைய தலைமையின் கீழ் வேறு ஒரு வகுப்பாகப் பிரிந்தார்கள். இவர்களுக்குத் தென்கலையார் என்று பெயர். தென்கலை விதவைகள் தலைமயிரை நீக்குவதில்லை. இந்த வகுப்பு, கி. பி. பதினான்காம் நூற்றுண்டில் வஸித்துவந்த ஸ்ரீ மணவாள மஹாமுனி என்பவருடைய காலத்தில் அதிக பலத்தை அடைந்தது. இவ்விதம் ஸ்ரீ ராமாநுஜா சார்யருடைய விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்திகளுக்குள் இருவகுப்புகள் ஏற்பட்டன. தென்கலையாருக்கும் வடகலையாருக்கும் கொள்வனை கொடுப்பனை உண்டு. ஒரு தென்கலை வகுப்புப் பெண் வடகலை வகுப்புப் புருஷனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு விதவையாக நேரிட்டால், கண்டிப்பாய் முண்டனம் செய்தே தீரவேண்டும். ஸ்மார்த்த (பெரும்பாலும் அத்வைதி) ப்ராம்மணர்களுக்குள் இவ்வழக்கம் தொன்றுதொட்டு எண்ணிறந்த காலமாய் அநுஷ்டானத்தி லிருந்து வருகிறது. ஸ்ரீமத்வாசார்யர் கி.பி. 1119-ல் அவதரித்தார். இவரைப் பின்பற்றிய த்வைதிகளும் இவ்வழக்கத்தை அநுஸரித்து வருகிறார்கள். வைசிய (கோமுட்டி) ஜாதியாரும் இதை அநுஸரித்து வருகிறார்கள். ஆகையால் விதவையான ஸ்திரீகளுக்கு சிகையை விஸர்ஜநம் செய்வதென்பது புராதந

மும் நன்மையைத் தரத்தக்கதுமான அநுஷ்டானமென்று நிச்சயிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. இவ்வழக்கத்தை நவீன இந்திய ஸமூஹத்தார்கள் சென்ற சுமார் 40-வருஷ காலமாக நிந்தித்து வருகிறார்கள்.

இந்த க்ரூர வழக்கத்துக்கு என்ன ஆதார மிருந்தபோதிலும், ஸம்போக வயது உயர்த்தப்பட்டும், விதவைகளின் மறுமணம் ப்ரதிவருஷமும் அதிகரித்தும் வரும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இனி நீடித்துவர இடங் கொடுக்கக் கூடாதென்றும், இதை நிறுத்துவதற்கு ஜாதிப்ரஷ்டம் செய்வார்களென்ற பயமும் அறியாமையும்தான் முக்ய தடைகளாகக் குறுக்கிடுகின்றன வென்றும் ஷெ அய்யர் சொல்லுகிறார்.

1925-ம் வருஷத்தில் ஏற்பட்ட சட்டம் ஒன்றால் விவாஹமான பெண்களுக்கு ஸம்போக வயது 13 என்று உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் இதுவரையில் எத்தனை கேஸ்கள் கோர்ட்டுக்கு வந்திருக்கின்றன வென்பதை அய்யர் நமக்குச் சொல்லட்டும். விதவையை மறுமணம் செய்து பிறக்கும் பிள்ளை விதவாவிவாஹ சட்டத்தின்படி பெற்றோர்களின் சொத்துக்களுக்குப் பாத்யஸ்தனாவான்; ஆனால் ஹிந்து மத தர்ம சாஸ்த்ரத்தின்படி அவன், தன் பெற்றோர்களுக்குக் கர்மம் செய்ய அர்ஹதை யற்றவன். ஹிந்து மதத்தில் பற்றுள்ளவர்கள் இவர்களை ஆர்ய ஸமாஜிகளையும் ப்ரம்ம ஸமாஜிகளையும் போலத்தான் நினைக்கிறார்கள். எந்த விவேகமுள்ள அரசாங்கமாவது இவர்களுடன் ஸம பங்க்தி போஜனமும் கொள்வனை கொடுப்பனையும் செய்யும்படி மற்றவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி, இவர்களை ஜாதிப்ரஷ்டத் தன்மையிலிருந்து விடுவிக்கத் துணியுமா? புராதனமும் நன்மையைத் தரத்தக்கதுமான மதத்தை அநுஷ்டித்துவரும் ஸொந்த ஜனங்களைக் காட்டிலும் தங்களைக் கெட்டிக்காரர்களென்றும் விவேகிகளென்றும் நினைத்து வரம்பை மீறுகிறவர்கள், பஹிஷ்காரத்தால் ஏற்படும் கஷ்டங்களை மௌனமாய் அநுபவிக்கத்தான் வேண்டும். இவர்களுடைய கொள்கைக்கிணங்காத மற்றவர்களையும் தங்களுடைய வலைக்குள் இழுக்க இவர்கள் ஏன் முயற்சிக்க வேண்டும்? விவாஹமாகாத கன்னிகைகள் தாராளமாகக் கிடைத்து விவாஹம் செய்து கொள்ள வரன்கள் கிடைப்பது கஷ்டமாயிருக்கையில், விதவைகளை மணம் செய்து கொள்ளும் புருஷர்களின் அந்தஸ்து எத்தன்மையுடையது?

இந்த க்ரூரமான வழக்கத்துக்கு ஏதேனும் சாஸ்த்ரத்தில் ஆதார மிருக்கிறதா வென்று, தான் அநேக பெரியோர்களைக் கேட்டதாகவும், அவர்கள் இது முன்னோர்கள் நாள் முதல் பரம்பரையாய் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருவதைத் தவிர தகுந்த ஆதார மிருப்பதாகத் தெரிய

வில்லை யென்று கூறியதாகவும், இதற்கு ஏதேனும் சாஸ்திர ப்ரமாணம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தால் அதைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் மிஸ்டர் அய்யர் கூறுகிறார்.

இந்த உத்க்ருஷ்டமான வழக்கத்துக்கு சாஸ்த்ரத்தில் ஆதாரமிருக்கிறதென்பதை ருஜுப்பிக்கும்பொருட்டு அடியிற்கண்ட வசநத்தை இங்குக் குறிப்பிடுகிறேன்:—

'வியவாக஬வரீ஬ஜொ ஹதர-ஃ஬ஜாய ஜாயதெ ।
ஶிரஸொ வவநம் தஸூாத்காய-ஃம் வியவயா ஸஃா ॥'

["விதவை தன் கூந்தலை முடிதல், இறந்துபோன கணவனைக் கட்டுகிறது (நற்கதியை அடையவொட்டாமல் தடைசெய்கிறது.) ஆகையால் விதவை எப்பொழுதும் முண்டநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்."] இந்த வசநத்தையும் விதவைகளுக்கேற்பட்ட இதர தர்மங்களைக் குறிக்கும் வசநங்களையும் அடியிற்கண்ட க்ரந்தங்களில் "விதவா தர்மம்" என்ற தலைப்பெயரினடியில் காணலாம்.—பக்கம் 440 நிர்ணய ஸிந்து, நிர்ணய ஸாகர ப்ரஸ் பதிப்பு, பம்பாய் 1926. பக்கம் 363 தர்மஸிந்து ஜநார்த்தந மஹாதேவ கூர்ஜர் பதிப்பு, பம்பாய் 1904. பக்கம் 110, ஸம்ஸ்கார மயூகம், குஜராதி ப்ரஸ்பதிப்பு, பம்பாய் 1913. பக்கம்-468, வைத்யநாத தீக்ஷிதீயம் வர்ணாச்ரம தர்மகாண்டம் ஸமஸ்க்ருதமும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பும், சிதம்பரம்.

ஷை அய்யர் அவர்களுக்கு நான் கடைசியாகச் சொல்ல விரும்புவது யாதெனில்: ஷை நிபந்த கர்த்தாக்கள் 4-பேர்களில் முதல் மூவர் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்களென்பதும், கடைசி ஒருவர் மாத்திரம் தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்தவரென்பதும், ஆகையால் இந்த க்ரந்தங்கள் ஹிமாசலம் முதல் கந்யாகுமரி வரையிலுமுள்ள ஸமஸ்த ஹிந்துக்களுக்கும் பொதுவென்பதுந் தான்.

ஸ்ரீ:

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஒரு உபநிஷத் வாக்யத்தின் அர்த்த விசாரம்.

(ஸ்ரீ. உப. வாஸுதேவாசார்யர்.)

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் நாலாவது அத்யாயம் நாலாவது ப்ராஹ்மணத்தில் பின்வருமாறு வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன.

“ந வா அரே பத்யு: காமாய பதி: ப்ரியோ பவத்யாத்மநஸ்து காமாய பதி: ப்ரியோ பவதி — ந வா அரே ஜாயாயா: காமாய ஜாயா ப்ரியா பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஜாயா ப்ரியா பவதி — ந வா அரே புத்ராணாம் காமாய புத்ரா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய புத்ரா: ப்ரியா பவந்தி — ந வா அரே வித்தஸ்ய காமாய வித்தம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய வித்தம் ப்ரியம் பவதி — ந வா அரே ப்ரஹ்மண: காமாய ப்ரஹ்ம ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ப்ரஹ்ம ப்ரியம் பவதி — ந வா அரே க்ஷத்ரஸ்ய காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய க்ஷத்ரம் ப்ரியம் பவதி — ந வா அரே லோகாநாம் காமாய லோகா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய லோகா: ப்ரியா பவந்தி — ந வா அரே தேவாநாம் காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய தேவா: ப்ரியா பவந்தி — ந வா அரே பூதாநாம் காமாய பூதாநி ப்ரியாணி பவந்த்யாத்மநஸ்து காமாய பூதாநி ப்ரியாணி பவந்தி — ந வா அரே ஸர்வஸ்ய காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவத்யாத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம் பவதி ।”

இந்த வாக்யங்களின் அர்த்தமெது வென்பதை விசாரிப்போம். யதா ச்ருதமாக அர்த்தம் செய்யும் பக்ஷத்தில், ‘பத்நிக்கு பதியானவன் ப்ரியனாக இருப்பது அந்தப் பதியின் இஷ்டத்திற்காகவன்று; ஆனால் தனது இஷ்டத்திற்காகவே’ என்பது தான் அர்த்தமென்று தோன்றும். லோகாநுபவத்தைப் பார்த்தாலும், பதி பத்நிக்கு ப்ரியனாக இருப்பதும், பிள்ளை தகப்ப

னுக்கு ப்ரியனாக இருப்பதும் இம்மாதிரியானவையெல்லாம் ஆத்ம த்ருப்தியை உத்தேசித்தே என்பது ஏற்படும். தாய் தனது சிசுவினிடத்தில் வைக்கும் வாத்ஸல்யம் முதலானது அப்படிப்பட்டது அன்று என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும். உண்மையாகவே சிற்சில ஸ்தலங்களில் ஆத்ம த்ருப்தியைக் கருதாமலே சிலர் மற்றவர்களிடம் ப்ரீதி செய்வது உண்டு. அவ்விடங்களிலும், நமது ஜ்ஞானமின்றிக்கே ஒரு ஆத்ம லாப விஷயகமான எண்ணம் நமது உள்ளில் இருந்துகொண்டு நம்மை அவ்விதம் ப்ரீதி செய்யும்படித் தூண்டுகின்றது என்று சில பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஜந்மம் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையில் நாம் செய்யும் ப்ரீதி நிஷ்காரணமாகத் தோன்றின போதிலும், ஜந்மாந்தர ஸம்ஸ்காரத்தால் நாம் அம்மாதிரி அநேக ஸமயங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறோ மென்று மஹா கவி காளிதாஸன் முதலானவர்கள்

> "ரம்யாணி வீக்ஷ்ய மதுராம்ஶ்ச நிஶம்ய ஶப்தாந்
> பர்யுத்ஸுகீ பவதி யத்ஸுகிதோऽபி ஜந்து: ॥
> தச்சேதஸா ஸ்மரதி நூநமபோதபூர்வம்
> பாவஸ்திராணி ஜநநாந்தரஸௌஹ்ருதாநி ॥"

இத்யாதி வாக்யங்களால் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எது எப்படியிருந்த போதிலும், ஸ்வ ப்ரயோஜநமே மநுஷ்யனுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் ஹேதுவென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஒருவனுக்கும் ஸ்வாத்மாவைக் காட்டிலும் ஸ்வத: ப்ரியமானவேறு வஸ்து இல்லை யன்றோ? இந்த அர்த்தத்தையே இந்த ச்ருதி வாக்யங்கள் மிக்க ரஸத்துடன் அழகான நடையில் வற்புறுத்துகின்றனவென்று சொல்லலாம். இந்த வாக்யங்களில் ப்ரஹ்ம என்பதற்கு 'ப்ராஹ்மணன்' என்றும், க்ஷத்ரம் என்பதற்கு 'க்ஷத்ரியன்' என்றும், 'லோகா:' என்பதற்கு 'ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்கள்' என்றும், 'தேவா:' என்பதற்கு 'உபாஸ்ய தேவதைகள்' என்றும் பொருள் கொள்ள வேண்டும். பணத்தின் மீது ப்ரீதி செய்வது பணத்தின் ப்ரீதியை 'உத்தேசித்தன்று' என்னுமிடத்தில், பணத்திற்கு ப்ரீதி அஸம்பாவிதமானதால், 'அப்படி அதற்கு ப்ரீதி ஸம்பவித்த போதிலும் அந்த ப்ரீதியை உத்தேசித்து நாம் அதன்மீது ப்ரீதி செய்யவில்லை' என்று அர்த்தம் செய்ய வேண்டும்.

ஆனால், நமது பாஷ்யகாரர்கள் இந்த ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு இவ்விதம் அர்த்தம் செய்யவில்லை. அவர்கள் செய்யும் அர்த்தம் என்னவென்றால்:—பத்யு:'—'பதியினுடைய', 'காமாய'—ஸங்கல்ப பலமாக, 'பதி:'—கணவன் ப்ரியோ ந பவதி'—ப்ரியனாகிறானில்லை; 'து'—ஆனால், 'ஆத்மந: காமாய' —பரமாத்மாவினுடைய ஸங்கல்பத்தின் பல

மாகவே, 'ப்ரியோ ஹவதி'—ப்ரியனாகிறான். அதாவது, 'பதியானவன், தான் தனது பத்நிக்கு ப்ரியனாக வேண்டுமென்று ஸங்கல்பித்த போதி லும், அந்தக் காரணத்தால் அவன் அவளுக்கு ப்ரியனாகிறானில்லை; பர மாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தின் பலமாகவே அவன் அவளுக்கு ப்ரியனாகிறான்' என்று சொன்னதாயிற்று. பரமாத்மா நமது கர்மங்களால் ஆராதித னாகக் கொண்டு அந்தந்தக் கர்மாநுகுணமாக ஆராதகர்களான நமக்கு ப்ரி யத்தை உண்டுபண்ணுகிறான் என்பதன்றோ நமது ஸித்தாந்தம்? லோகத் தில் ஒரு வஸ்துவையும் ஸ்வத: ப்ரியமென்றாவது, ஸ்வத: அப்ரிய மென்றா வது சொல்வது ஸாத்யமில்லை. எது நமக்கு ஒரு காலத்தில் ப்ரீதியின் பொருட்டு ஆகின்றதோ, அதுவே மற்றொரு காலத்தில் அப்ரீதியின் பொரு ட்டு ஆகின்றது; எது ஒரு ஸமயத்தில் கோப காரணமாகின்றதோ, அதுவே மற்றொரு ஸமயத்தில் ஸந்தோஷ ஜநகமாகின்றது. ஆகையால், ஸ்வபாவத் தால் துக்காத்மகமென்றும் ஸுகாத்மக மென்றும் ஒரு வஸ்துவுமில்லை. இந்த அர்த்தத்தைப் பகவாந் பராசரர்,

"தஷெவ ப்ரீதயெ ஹூத்வா வுநர்து:கஃவாய ஜாயதெ।
தஷெவ கொவாய வுந: ப்ரஸாதாய அ ஜாயதெ।
தஸ்மாத்து:கவாத்மகஞாஸ்தி ந அ கிம்சித் ஸுகவாத்மகம்॥"

என்று விவரித்திருக்கிறார். இது உண்மையானால், நமக்கு பத்நீ புத்ரர் முதலானவர்கள் ப்ரியர்களாக இருப்பதெல்லாம் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பமே தவிர, வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலாவது நமது ஸங்கல்பத்தாலாவது இல்லை என் பது நிச்சயம்.

'ஏன் இந்த வாக்யங்களுக்கு இவ்விதம் க்லிஷ்டமாக அர்த்தம் செய்ய வேண்டும்? ஸ்வரஸமாகவும் லோகாநுபவத்திற்கு ஒத்ததுமான அர்த்தத் தைப் பரித்யஜிப்பானேன்?' என்று ஒரு ப்ரச்நம் கேட்கலாம். வாக்யங்க ளுக்கு அர்த்தம் சொல்லும் விஷயத்தில் ப்ரகரணமும் ஒரு முக்யமான அம் சம். 'எந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நாம் அர்த்தம் சொல்லப்போகும் வாக்யம் காணப் படுகின்றது? முன் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயம் எது? பின் சொல்லப் படப் போவது எது?' இப்பாதியான அம்சங்களை விசாரித்து அவைக ளுக்கு ஒத்து அர்த்தம் செய்வதுதான் உசிதமான மார்க்கம். ப்ரக்ருத ச்ருதி வாக்யங்கள் எந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென் பதைச் சற்று கவனிப்போம்.

யாஜ்ஞவல்க்யர் என்னும் மஹா யோகிக்கு காத்யாயநீ என்றும் மைத் ரேயி என்றும் இரண்டு பத்நிகள் இருந்தார்கள். அந்த யோகி ஒரு ஸமயத்

தில் தாம் ஸந்யாஸம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணி, தமது பார்யைகள் இருவரும் பரஸ்பரம் கலஹம் செய்துகொள்ளாமல் வர்த்தித்து வரும் பொருட்டு, அவர்களுக்குத் தமது சொத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டி, மைத்ரேயியைக் கூப்பிட்டுத் தமது அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டார். அப்பொழுது மைத்ரேயி, ‘ஹே ஸ்வாமிந்! எனக்கு வித்தம் வேண்டாம்; இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து எனக்கு எப்படி விமோசநம் கிடைக்குமோ அந்த மார்க்கத்தை எனக்கு உபதேசித்தருளவேண்டும்’ என்று ப்ரார்த்தித்தாள். யாஜ்ஞவல்க்யர் அந்த ப்ரார்த்தனையால் த்ருப்தி அடைந்தவராய் அவளை அழைத்து உட்காரச் சொல்லி, ‘அம்ருதத்வோபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன்; நான் சொல்லப் போகும் வாக்யங்களைக் கவனித்துக் கேட்டு அவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு நான் சொல்லுகிறபடி செய்ய வேண்டும் (வ்யாசக்ஷாணஸ்ய து மே நிதித்யாஸஸ்வ) என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே ப்ரக்ருத வாக்யங்களைச் சொல்லுகிறார். ஆகையால், இந்த வாக்யங்கள் மோக்ஷ ஸாதநோபதேசத்திற்கு உபயோகிகளாக இருத்தல் வேண்டும். இவைகளின் யதா ச்ருதமான அர்த்தத்திற்கும் மோக்ஷோபாயத்திற்கும் எவ்வித ஸம்பந்தமுமில்லையாதலால் வேறு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டியது அவச்யமாகின்றது. தவிரவும், இந்த வாக்யங்களைச் சொல்லி முடித்தவுடன், யாஜ்ஞவல்க்யர்,

“ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:’

என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லுகிறார். இதன் அர்த்தமாவது, ‘ஆத்மாவை நீ தர்சிக்க வேண்டும். அதற்கு உபாயம் அதன் ச்ரவணம், அதன் மநநம், அதன் நிதித்யாஸநம்’ என்பதுதான். முடிவிலும் ‘ஏதாவதரே கலு அம்ருதத்வம்’ (இவ்வளவு தான் அம்ருதத்வம் என்று உபஸம்ஹரிக்கிறார். இப்படி அம்ருதத்வ ஸாதநத்தை அறிய வேண்டும் என்னும் உபக்ரமமும், அதே மாதிரியான உபஸம்ஹாரமும், நடுவில் அம்ருதத்வ ஸாதநமாகிற ஆத்ம தர்சநத்தின் கீர்த்தநமும், ப்ரகரணம் பரமாத்ம விஷயம் என்பதை விளக்குகின்றன. ‘அம்ருதத்வ ஸாதநத்தை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்’ என்னும் ப்ரார்த்தனைக்கும் ‘ஆத்மாவைத் தர்சநம் செய்யவேண்டும்’ என்னும் ஸமாதாநத்திற்கும் நடுவில், ‘லோகத்தில் ஒருவன் பத்நீ புத்ராதிகளிடம் ப்ரியம் செய்வதெல்லாம் ஸ்வப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்தே’ என்று ப்ரஸ்தாவிப்பது அத்யந்தம் அஸங்கதமாகுமன்றோ? தவிரவும், ‘ஆத்மநஸ்து காமாய’ என்று ‘ஆத்ம’ சப்தத்தைப் பத்து வாக்யங்களில் ஒரு அர்த்தத்தில் ப்ரயோகித்துவிட்டு, அடுத்துவரும் வாக்யத்தில் அதே

'ஆத்ம' சப்தம் 'ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:' என்று ப்ரயோகிக்கப்பட் டிருந்தால், இக்த 'ஆத்ம' சப்தத்திற்கு முன் சொல்லப்பட் டிருக்கும் அர்த் தத்தைக் காட்டிலும் வேறு அர்த்தம் சொல்வது உபபந்நமாகுமா? யதா ச்ருதமான அர்த்தத்தில், 'ஸ்வப்ரயோஜநத்திற்காக' என்று 'ஆத்மந: காமாய' என்பதற்குப் பொருள் ஏற்படுகின்றது; அதே அர்த் தத்தை 'ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:' என்னுமிடத்திலும் சொல்வது ஸாத் யமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்தில், இரண்டு இடங்களி லும் 'ஆத்ம' என்னும் சப்தம் பரமாத்மாவைக் குறிக்கிறபடியால் இதுவே ஸங்கதமான அர்த்தம் என்பது வ்யக்தம்.

'அப்படி ஒரே அர்த்தம் சொல்லும்பொழுது இரண்டு வாக்யங்களுக் கும் ஸங்கதி எப்படி ஏற்படுகின்றது?' என்று கேட்கலாம். 'பதி பத்நி புத்ரன் முதலானவர்களெல்லாரும் எந்தப் பரமாத்மாவின் ஸங்கல்ப பலமாக நமக்கு ப்ரியர்களாகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவின் ப்ரஸா தத்தை உத்தேசித்து அவனை நீ தர்சநம் செய்ய வேண்டும்' என்பது தான் இரண்டு வாக்யங்களுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம். 'அந்தப் பரமாத்மா நீ செய் யும் தர்சநத்தால் ப்ரஸந்நனாகி, ஸகல வஸ்துக்களையும் தனது ஸங்கல்பத்தால் உனக்கு அதிமாத்ரம் ப்ரியங்களாகச் செய்ய சக்தன்' என்பது கருத்து. ஸம்ஸார பந்தம்விட்டு மோக்ஷம் பெற்ற பிறகு அப்படி முக்தனான ஜீவனுக்கு ஸகலமும் அதிமாத்ரம் ப்ரியங்களாகின்றனவென்று

"ந பஶ்யோ ம்ருத்யும் பஶ்யதி ந ரோகம் நோத து:கதாம்"

என்னும் ச்ருதி வாக்யங்கள் சொல்லுகிறபடியால், அந்தப் பரமாத்ம தர்சநம் மோக்ஷ ஸாதநம் என்பதும் வ்யக்தம். இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் பர மாத்ம தர்சநம் என்பது, தர்சந ஸமாநாகாரமான தெளிந்த ஜ்ஞாநத்தையும் அதனால் ஏற்படும் த்யாநத்தையும் குறிக்கின்றது.

"க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே।"

என்று சொல்லுமிடத்திற் போல இவ்விடத்திலும் மோக்ஷத்திற்கு அவ்யவ ஹிதமான ஹேது சொல்லப்படுகிறபடியால், அந்தத் தர்சநம் த்யாநத்தையே குறிக்கவேண்டும் என்பதும் ஸித்தம்.

"ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:"

என்பது ச்ருதி வாக்யம்.

தவிர, இந்த ப்ரகரணத்திலேயே இந்த அர்த்தத்திற்கு ஸாதகங் களான வேறு வாக்யங்களும் காணப்படுகின்றன,

" 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌪𑌾𑌰𑌮𑍍 "

(இந்தப் பெரிய பூதம் முடிவில்லாதது, இது கரையில்லாதது) என்பதும்

" 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 "

(சேதந வஸ்து அசேதந வஸ்து இந்த இரண்டும் சேர்ந்த ப்ரபஞ்சம் தான் இங்கு ஆத்மா வென்று சொல்லப்படுகின்றது) என்பதும் இன்னும் இவை போன்ற பல வாக்யங்களும், இந்த விடத்தில் 'ஆத்மா' என்னும் சப்தம் பரமாத்ம விஷயமென்பதை வற்புறுத்துகின்றன.

ஆனால், இதே ப்ரகரணத்தில் தென்படும் வேறு சில வாக்யங்கள், இப்படி பரமாத்ம பரமாக அர்த்தம் சொல்வதற்குப் பாதகம் போலத் தோன்றும். "𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌏𑌵𑍈𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿" என்பதும், " 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿" என்பதும் அம்மாதிரியான வாக்யங்கள். இவைகளின் யதா ச்ருதமான அர்த்தமென்னவென்றால், 'பரமாத்மாவானவன், விஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்படும் ஜீவனாகவே, அவனுடன் பஞ்ச பூதமயமான ஒரு சரீரத்தை எடுத்து அந்தப் பூதங்களுடன் தானும் நசிக்கிறான்' என்பதும், 'இறப்புக்குப் பிறகு நினைவு என்பது இல்லை' என்பதுமே. இப்படிப் பரமாத்மாவைப் பற்றிச் சொல்வது கூடுமோ? என்று கேட்கலாம். இதற்கு ஸமாதாநம். '𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌘𑌨 𑌏𑌵' என்பதற்கு 'ஜீவனாகவே' என்பது அர்த்தமானாலும், '𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿' போன்ற ஸ்தலங்களில் அபேதமாய்ச் சொல்வது போல், இவ்விடத்திலும் அபேதமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கிற தென்றும், அப்படிச் சொல்வதற்கு 'விஜ்ஞாநம் என்னும் ஜீவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு,' என்று தாத்பர்யம் கொள்ள வேண்டும் என்றும் நமது பாஷ்யகாரர் விவரித்திருக்கிறார். பரமாத்மா, ஜீவாத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரதசையிலும் மோக்ஷதசையிலும் அந்தர்யாமியாக இருப்பதால் ஜீவனுடன் அவன் பிறக்கிறானென்றும் அவனுடன் நசிக்கிறானென்றும் சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியுமில்லை. ஜீவாத்மாவுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும், தேஹ ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதும் அது அற்றுப் போவதுமே; அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அந்தத் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் ஸம்பவமும் விலக்கும் ஏற்படுமன்றோ? 'இறப்புக்குப் பிறகு நினைவு இல்லை' என்பதன் தாத்பர்யமும், 'ஆத்யந்திகமாக ஸம்ஸார பந்தம் விட்டு மோக்ஷம் ப்ராப்தமான பின்பு, தனக்கு ஸம்ஸார தசையில் ஏற்பட்டிருந்த தேஹாத்ம ப்ரமம் முதலிய ப்ரமங்கள் இல்லை' என்பதே. '𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾' என்பதற்கு சேர்ந்த

‘ஜ்ஞாநம்’, அதாவது, ‘தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாக நினைக்கும் ‘ஜ்ஞாநம்’ என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் வ்யாக்யாநம் செய்திருக்கிறார்.

இப்படி அர்த்தம் சொல்வதெல்லாம் கொஞ்சம் க்லிஷ்டமே. ஆனால், இப்படி அர்த்தம் செய்வதால் எல்லா வாக்யங்களும் அந்வயித்து ஒருவித ஸங்கதமான பொருள் ஏற்படுகிறபடியாலும், இப்படி அர்த்தம் சொல்லாவிடில் பூர்வாபர விரோதமும் அஸாங்கத்யமும் ஏற்படுமாதலாலும், இந்த க்லேசத்தை ஸஹ்யமென்றே பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யர் மாத்ரமின்றிக்கே, ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் இந்த ப்ரகரணம் முழுவதையும், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டவை போன்ற யுக்திகளைக் கொண்டு, பரமாத்மபரமாகவே அர்த்தம் செய்திருக்கிறார். உண்மையாகவே ச்ருதியின் தத்வார்த்தத்தைத் தேடுமவர்களெல்லாருக்கும் ஸகல வாக்யங்களும் ஸப்ரயோஜநங்களாகும் மார்க்கத்தைத் தேடுவதே தர்ம்யமான மார்க்கமாகும்; சில வாக்யங்களைப் பரித்யஜித்து சிலவற்றை மாத்ரம் பரிக்ரஹிப்பது தர்ம்யமாக மாட்டாது.

ஸ்ரீ:

சகுந பலம்.

(‘ஆர்யமத ஸம்வர்த்தநீ’ என்னும் பத்ரிகையிலிருந்து ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது,

---

ஊழ்வினை காரணமா யுலகிற்பிறந்த உயிர்களுள் மனிதப்பிறவியே மிக்க மேலானதெனச் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களாற் றெள்ளிதிற் புலனாகின்றது. ஏனெனில் ஏனைய உயிர்கட் கில்லாதபடி இம்மனிதப் பிறவியில் அறிவும், அறிவு கொளுத்தும் ஆசிரியனும், அவராற் கையாளப்பெறும் அருமைபெருமை தங்கிய பல நூற்களும் உயிற்றுணையா யிருத்தலே அதன் காரணமாகும். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த இப்பிறவியை யடைந்த மனிதர் யாவரும் அம்மூவகை உதவியைக்கொண்டு இம்மையிலும், மறுமையிலும் பற்பல வழியிலும் சுகம் பெறுவதற்குப் போதிய திறன் படைத்தவராகின்றனர் என்பது வெள்ளிடைமலை. அவ்விதம் மனித வர்க்கத்திற்கு உதவிபுரிந்து அவர்களைச் சுகம் பெறுவிக்கும் நூற்களுள் சோதிட நூற்களே தலைபெற்று விளங்குகின்றன வென்பதிற் சற்று ஐயமுண்டோ?

ஆனால் தற்காலம் நமது பாரத புண்ணிய பூமியிலுள்ள புனிதமான கல்வியையே அடியோடொழித்து அடிமைத்தனத்திற் காளாக்கும் ஏனைய போலி வித்யையைக் கற்ற சிலர், தாம் கற்ற கல்வி காரணமாய் மனிதப் பிறவிக்

கின்றியமையாத சோதிட நூற்களைப் பலவாறு தம் மனம் போனவாறெல்லாம் இகழ்ந்து பேசியும் எழுதியும் வரத் தலைப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆயினும், இவர் இவ்விதம் இகழ்ந்து பேசுவதைக் கொண்டும், எழுதுவதைக் கொண்டும் மிக்கமிக்கப் புனிதமானதும், மிக்க மிக்க அநுபவத்திற் கொத்துவரும் விஷயத்தை யுபதேசிப்பதுமான இந்த சோதிட நூற்களின் உண்மையான பெருமை பெருகி வருமேயொழிய ஒருபொழுதும் குன்றுவிடா தென்பதை மட்டும் யாம் கூசாமற் கூறுவோம். அனால் இவ்விதம் சொல்வோரை ஒன்று கேட்கிறோம். அதாவது:—நீவிர் மஹர்ஷிகளா லியற்றப் பெற்ற நூற்களை நன்கு படித்து, அதன் கருத்தறிந்து, அக்கருத்துக்கிசைய அதை அனுபவத்திற் பொருத்தி என்றேனும் பார்த்ததுண்டா? இனியேனும் பார்ப்பதாக உத்தேசமுண்டா? என்பதாம். ஆனால் சிலர் இவ்விதம் கூறுவதற்குத் தக்க காரணமில்லாமலு மிருக்கவில்லை. அதாவது:—தற்காலம் சோதிட வித்வான்கள் என்பவருட் சிலர், மேற்சொன்ன மஹான்களின் நூற்களை இன்னதென்று கனவிலும் கண்டறியாதவர்களாய், தம் மனம் போனவாறு ஜாதகம், சகுனம் முதலியவற்றின் பலனைச் சொல்லுவதும், அவ்விதம் அவர் சொல்லுவது அனுபவத்தில் ஒத்துவாதிருத்தலும், அத்தகைய போலி சோதிட வித்வான்களை அண்டித் தனது எதிர்கால பலனை அவர்களிடம் கேட்டு அது அனுபவத்தில் நடைபெறாதிருப்பதைக் கொண்டு உலகிற் பலர் பலவாறு மனச்சோர் வடைதலைக் காண்பதுமே அதன் காரணமாகும் என நாம் ஒருவாறு எண்ணுகிறோம். இத்தகைய சோதிட சாஸ்திரப் பயிற்சி பெற்றவரிடம் கேட்கப்படும் தமது எதிர்கால பலன் அனுபவத்தில் நன்கே ஒத்துவருமாதலால்: முற்கூறிய மேதாவிகளும் கூட நமது புனிதமான சோதிட சாஸ்திரத்தை இகழ்ந்து பேசவோ எழுதவோ இனி முன் வரமாட்டார் என்பது மட்டும் நிச்சயம். மேலும்,

"விஹுாநந்ய ஶாஸ்த்ராணி விவாதஸ்தேஷு கேவலம் ।
ப்ரத்யக்ஷம் ஜ்யௌதிஷம் ஶாஸ்த்ரம் சந்த்ரார்கௌ யத்ர ஸாக்ஷிணௌ ॥"

[வேறு சாஸ்திரங்கள் இதுபோன்று கண்கூடான பயனைப் போதிப்பனவல்ல அவ்விஷயங்களில் சண்டையிடுவது மட்டுந்தான் மீதமாகின்றது. சோதிட சாஸ்திரமோ வெனில் கண் கூடான பயனை யுபதேசிக்கின்றது. இவ் விஷயத்தில் மதியும், கதிரவனும் ஸாக்ஷிகளாவர்] எனப் பெரியோர் உபதேசித்து மிருக்கின்றனர். ஆகவே, கண் கூடான பலனை யுபதேசிக்கும் சோதிட நூற்களுள் சகுனத்தைப் பற்றிக் கூறும் இந்த நூலானது, மிக்க மிக்க ஒவ்வொரு நாளும் அனுபவத்திற் காணும் விஷயத்தை யுபதேசிப்பதால், எவரும் இதைப் படித்தறிந்து இதன் உதவியால் தமக்கு எதிர் காலத்தில் நிகழும் பலன்களை நன்கறிந்து அதற்குத் தக்கபடி நடந்து, இம்மை க்ஷேம லாபங்களை அடைய முயலுவார்களென்று எண்ணுகிறோம்.

'வருவன வந்தே தீருமாதலால் அவ் விஷயத்தில் சோதிட சாஸ்திரம் எதற்கு?' என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அதற்கு ஸமாதானமாக நாம் ஒன்றை மீட்டும் இவரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். அதாவது: இந்த சகுன விஷயமாக இந்திரன், சுக்கிராசாரியர், பிருஹஸ்பதி, கபிலர், ரிஷபர், பாகுரி, தேவலர்,

பாரத்வாஜர், அவந்தீ தேசத்தி லுதித்தவரும் மஹா ராஜாதிராஜனுமான திரவ்ய வர்தனன், சர்க்கர் முதலிய மஹான்களும் அவர்களின் நூற்களைத் தழுவி, இந்து தேசத்திலுள்ள மூன்று ரத்னங்கள் எனப் போற்றப்படுவருள் ஒருவரான ஸ்ரீவராஹ மிஹிராசாரியரும், உலகில் சகுனமூலமாய் நாம் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய அபூர்வ விஷய மிருப்பதாகவே எண்ணிச் சகுன விஷயமானதொரு சாஸ்திரத்தை எழுதியிருக்கும் பொழுது, ஒவ்வொரு மனிதனும் அந்நூலை ஆராய்ந்தறிந்து அதில் ஏதேனுமுண்மை யிருக்கின்றதா? இல்லையா? என அனுபவத்திற் பொருத்திக் கண்டறிய வேண்டுவது அவசியமாகி விடவில்லையா? என்பதாம்.

மேலும், ஆண்டவனுற் படைக்கப்பட்ட சேதனுசேதன ரூபமான இம்மனித உலகில் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் இயற்கையாகவே பற்பல சேஷ்டைக ளிருப்பதைக் காண்கிறோம். இயற்கையி லமைந்துள்ள இவற்றின் சேஷ்டைகளுள் ஒன்றின் சேஷ்டை (செய்கை, யானது மற்றென்றிற்குத் தனது வாழ்நாளில் தனது ஊழ்வினைமூலம் நேரும் சுபாசுப பலன்களைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு உதவியாகவிருக்கும்படியே ஆண்டவன் அவற்றிற்கு அவ்வித சேஷ்டையை இயற்கையி லமைத்திருக்கிறுன் என்றும் கொள்ள வேண்டுவது அவசியமாகிறது. ஆனுல் எதன் சேஷ்டையானது எந்த தேசத்தில், எந்த காலத்தில் எவ்விதம் உண்டானுல் அதனுல் எவற்றிற்குப் பின்னர் வரும் எந்த பலன் எப்பொழுது எம்மாதிரி வரும்? என்றுலோ அதைத்தான் இந்தச் சாஸ்திரமானது உபதேசிக்கின்றதுபற்றி இது இயற்கையில் மற்றெல்லா சாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும் மேலானதாகவேதான் ஏற்படுகிறது. மேலும் சித் என்றும் ஜடம் என்றும் கூறப்படும் இவ்விரண்டு பதார்த்தங்களுள் ஜடமான வஸ்துக்கள் யாவும் சித்தான சேதன வஸ்துவிலேயே நின்று அதனுலேயே ஆட்டிவைக்கவும் படுகின்றது என்று கூறும் வேதாந்தங்களை நாம் ஒப்புவோமானுல், ஒரு ஜடவஸ்துவின் சேஷ்டையானது மற்றென்றிற்கு நேரப்போவதைத் தெரிவிப்பதாக ஆகின்றது. இதுவேதான் சகுனம் எனப்படும் என்று கூறும் இந்த சாஸ்திரத்தையும் நாம் நம்பவேண்டியவர்களாகவே தானுகிறோம். இதில் யாதும் ஐயமில்லை.

ஆனுல் உலகில் சிலர் சோதிடம் பார்ப்பதும், சகுனம் பார்ப்பதும் வீண் பயத்தையே உண்டாக்கி, எவனையும் எக் காரியத்திலும் தைரியமாய்ப் பிரவிருத்திக்கச் செய்யாமல் வீணில் சோம்பேறிகளாக ஆக்கக்கூடுமாதலால், இதுபோன்ற சாஸ்திரங்கள் அனுவசியமெனச்சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் அதனுண்மை இவர் நினைக்கிறபடியில்லை என்பதே எமது துணிபு. அதாவது:--சோதிடமோ சகுனமோ ஒருவனுக்கு ஒன்றைக் கட்டாயப்படுத்திக் கொடுக்கக் கூடியதல்ல. பின்னையோவெனில், இயற்கையாகப் பின்னர் நிகழக் கூடியதை முன்னர் தெரிவிக்கமட்டும் செய்கின்றது. அவ்விதம் சோதிடம் சகுனம் இவற்றுல் தெரிவிக்கப்படுவது சுபமானுல் தைரியமாக பிரவிருத்தி செய்யவும், அசுபமானுல் 'எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டோம்' என வெண்ணி அதற்குத் தக்கபடி கூடியவரை முன் ஜாக்கிரதையுடன் நாம் நடக்கவும் இதன் மூலம் உதவி யேற்படுவதால் சோதிடம் சகுனம் இவற்றை அறியாதவன் சோம்பேரி யாகின்றுனே யொழிய இவற்றை அறிந்தவன் ஒரு பொழுதும் சோம்பேறியாக ஆகமாட்டான் என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

345

'அங்ஙனமாயின் இவ்வுலகில் மேற்றேயத்தி லுள்ளவர்கள் கீழ்த்தேயத்தவர் போன்று இம்மாதிரியான ஸமாசாரங்களை நம்புவதுமில்லை; நம்பாததால் அவர்க்கு ஒருவித குறைவும் ஏற்பட்டிருப்பதாக அனுபவத்தில் காணப்படவுமில்லை. இவ்வித மிருக்க, அனவசியமாக நாம் மட்டும் ஏன் இதைப் படித்துப் பொழுதைப் போக்க வேண்டும்?' எனின், இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பதில்கூறுவாம். அவற்றுள் முதலாவது பதில் பின்வருமாறு:- தக்க சான்றுகக் காட்டிய மேற்றேயத்தவரில் பலர், இதுபோன்ற விஷயங்களை யுபதேசிக்கும் நூற்களைப் படித்தறிந்து, அதன் மூலம் பின்னர் வரும் சுபாசுபங்களை யுணர்ந்து, அதற்குத் தக்கபடியேதான் நடக்கின்றனர் என்பதில் யாதும் ஆக்ஷேபமில்லை. மேற்றேயத்தவர் இதை யறிந்து நடக்கின்றனர் என்பது உமக்கு எவ்விதம் தெரியும் என்று கேட்பீரேல் கூறுவாம். நாம் 1926, மே மாதம் ரைட் ஆனரபிள் வீ. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளவர்களிடம் பேசி யிருந்தபொழுது "மேற்றேயத்தவர்களிலும் ஜாதகம், முதலியவற்றை நம்புகின்றவர்களுண்டென்றும், சட்டசபை முதலிய பெரிய ஸ்தானங்களுக்கு அபேக்ஷகராக நிற்பவருங்கூட சோதிட வித்வான்களை அணுகித் தமக்கு ஜயமுண்டாகுமா? எனக் கேட்டுக் கொள்ளுவதை நேரில் பார்த்திருக்கிறேன்" என்றும் சொல்லி யிருக்கின்றனர். ஆகவே நாம் மேலே சொன்னது அனுபவ பூர்வகமான ஆப்த வாக்கியமேயாகும். இரண்டாவது ஸமாதானமாவது:—மேற்றேயத்தவரோ, கீழ்த் தேயத்தவரோ எவரேனும் சரி. ஏதோ ஒரு பயனை எதிர்பார்த்துதான் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குகின்றனர் என்பது மட்டும் திண்ணம். அவ்விதம் தாம் எதிர்பார்க்கும் பலன் இன்னின்ன ஸமயத்தில் இம்மாதிரி யுண்டாகும் என ஒருவர்செல்லி, அது அனுபவத்தில் நடக்கும்பொழுது அவ்விஷயத்தை அவர் எவ்விதம் நம்பாமலிருக்கக்கூடும்? அனுபவத்தில் வருவதையும் ஒருவர் நம்பவில்லை என்றால் அவர் மூடராகவோ அல்லது பைத்தியம் பிடித்தவராகவோ இருக்கவேண்டுமே யொழிய, உண்மையான மேதாவியாக ஒருபொழுது மிருக்க முடியாது. ஆகவே கண்கூடாகக் காணும் எதிர்கால பலனை யுபதேசிக்கும் இதுபோன்ற நூற்களை அவர்களும் படிக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாகவே ஆகிவிடுகின்றனர். பரோக்ஷமான ஸ்வர்க்க நகராதி விஷயங்களை யுபதேசிக்கும் நூற்களை நம்பவில்லை யென்று ஒருவன் ஏதோ சொல்லலாமே யொழிய, கண்கூடாகக் காணும் பலனை யுபதேசிக்கும் இதுபோன்ற நூலை எவரும் நம்பாமலிருக்க முடியாதென்பது மட்டும் திண்ணம்.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்சம்.

ஸ்ரீகீதா பாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.

(திவான் பஹதூர் வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர்; ஜநார்தன அச்சாபீஸ் கும்பகோணம் விலை ரூ. 1—4—0.)

ஸ்ரீபகவாந் ராமாநுஜனுல் ஜகத்தின் நன்மையை உத்தேசித்து எழுதப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் கீதா பாஷ்யம் என்னும் க்ரந்தத்தை திவான்பஹதூர் ஸ்ரீ. உப. வே. வி. கே. ராமாநுஜாசார்யர் என்னும் ஆஸ்திகர் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, அதை அந்தத் தமிழ்

மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சுப் பதிப்பித்திருக்கிறார். இப்பொழுது அதில் முதல் ஆறு அத்யாயங்களே வெளி வந்திருகின்றன; மற்றவை சீக்ரத்தில் வெளி வருமென்று நாம் அறிகிறோம்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதை என்னும் க்ரந்தம், ஸ்ரீவ்யாஸரால் செய்யப்பட்டுள்ள மஹா பாரதத்தின் ஒரு பாகம். இது த்வாபரயுகத்தின் முடிவில் குருக்ஷேத்ரம் என்னும் ஸ்தலத்தில் பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் யுத்தம் ஆரம்பித்தபொழுது, ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானால் அர்ஜுனனை வ்யாஜமாகக்கொண்டு ஜகத்தை உத்தேசித்து உபதேசிக்கப்பட்ட தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் அடங்கியுள்ளது. அது எளிதான ஸம்ஸ்க்ருத நடையில் சிறிய ச்லோகங்களாக அமைக்கப்பெற்றிருக்கையிலும், அதன் உட்கருத்து எல்லாராலும் ஸுலபமாக அறியக்கூடாததாகவே இருக்கின்றது. அதைப்படிக்கும் இக்காலத்திய ஐரோப்பிய வித்வான்களுட் பலர் அதன் ஸாராம்சத்தை அறியாதவர்களாய் அதைப்பற்றி விபரீதமாகப் பேசி வருகிறார்கள். அதில் சிற்சில விடங்களில் சிற்சில அரிய பெரிய விஷயங்கள் காணப்பட்ட போதிலும், அவைகளில் எவ்விதத் தொடர்ச்சியும் தென்படவில்லை யென்பதும், முன் பின் விரோதங்களும் புநருக்திகளும் நிறைந்துள்ளன வென்பதும் அவர்களுடைய அபிப்ராயம். நமது தேசத்தில் அதை மஹர்ஷி ப்ரோக்தமென்று மிக்க கௌரவத்துடன் ஆதரித்து அதற்கு உரை முதலியவற்றை எழுதியிருக்கும் சில வித்வாங்களும், தோஷம் இருப்பது போலத் தோன்றும் ஸ்தலங்களை எவ்வித விசாரத்திற்கும் இடமாக்காமல் அவைகளுக்கு ஒருவித பதவுரையை மாத்ரம் எழுதியிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இவ்விதம் பலர் இதைப்பற்றி விருத்தமாக அபிப்பிராயப்பட்டும் இதன் உண்மையான அர்த்தத்தை உட்புகுந்து பாராமலும் இருந்துவருகையில், சில வித்வான்கள் மாத்ரம் இதை ஊன்றிப்படித்து இதற்கு முக்யமான விஷயம் ஒன்று தொடர்ந்து இருக்கின்றதென்றும் க்ரந்தத்தின் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரையில் அது அநுஸ்யூதமாக விவரிக்கப்பட்டு வருகின்றதென்றும் முன்பின் விரோதம்போலத் தோன்றுமவையெல்லாம் த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்லக்கூடியவையென்றும் பஹுகாலமாக நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அந்த வித்வத் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களுள் ஒருவர் இந்தப் பாஷ்யம் எழுதியிருக்கும் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜன் என்பவர். அவர்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் விசேஷித்த பகவத் கடாக்ஷம் பெற்ற ஆசார்யர்களென்று கொண்டாடி வருகிறார்கள். அந்த ஆசார்யர்களுள் இந்தக் கீதார்த்தம் பஹுகாலம் வரையில் பெரியதொரு ரஹஸ்யமாகக் குருவினிடமிருந்து சிஷ்யனுக்கு உபதேச வழியாகவே ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்தது. சற்றேறக்குறைய ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த ஸ்ரீ யாமுநாசார்யர் என்பவர் முதல் முதலில் அந்த அர்த்தத்தை ஒரு புஸ்தக ரூபமாக வெளிப்படுத்தினர். அந்தப் புத்தகத்தின் பெயர் ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம். அது இப்பொழுதும் ப்ரசாரத்தில் இருந்துவருகின்றது. அந்த யாமுநாசார்யருக்குப் பிறகு அவருடைய சிஷ்யரின் சிஷ்யராக வந்த பகவான் ராமாநுஜன் என்பவர், அந்த ஸங்க்ரஹப் புஸ்தகம் ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு ஸ்ரீ கீதார்த்தத்தை உணர்த்தப் போதாதென்று எண்ணி பாஷ்ய ரூபமான ப்ரஸ்துத க்ரந்தத்தை எழுதினர். அவர் இந்தப் பாஷ்யம் எழுதும் விஷயத்தில் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யரால் எழுதப்பட்டுள்ள ஸங்க்ரஹத்தையே முக்ய ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அதை எழுதியிருக்கிறார் என்பது அந்தப் பாஷ்யத்தைப் படிப்போர் எல்லாருக்கும் நன்றாக

விளங்கும். அவர் ஸ்ரீயாமுநாசார்யரால் காண்பிக்கப்பட்டுள்ள வழியேபோய், ஸ்ரீகீதையின் விஷயம் எப்படி உபக்ரமிக்கப்பட்டு எப்படி உபஸம்ஹரிக்கப்படுகிறதென்றும், ஒரு அத்யாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயமும் அதற்கு அடுத்து வரும் அத்யாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயமும் எப்படி ஒன்றுடன் மற்றொன்று ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், ஒவ்வொரு ப்ரகரணத்திலும் அங்கங்கு தென்படும் வாக்யங்கள் அந்தந்த ப்ரகரணத்திற்கு ஒட்டி எப்படி அந்வயிக்கப்பட்டு அர்த்தம் சொல்லப்படக் கூடுமென்றும், இவைபோன்ற ஸகல அம்சங்களையும் பூர்ணமாக விசாரித்திருக்கிறார். விசாரத்தில் செல்லும் நோக்கமுள்ள புத்தியை உடைய எல்லாருக்கும், இந்தப் பாஷ்யம், எவ்வித ஸம்சயமும் நீங்குமளவு விசாரத்தைச் செய்கின்றது என்பதில் எவ்வித ஆக்ஷேபமும் இல்லை. ஆனால் சிற்சில விடங்களில் பகவாந் ராமாநுஜனால் செய்யப்படும் வாக்யார்த்தங்கள் ஸ்வரஸங்களாக இல்லையென்றும், ஏற்கெனவே ஸ்ரீயாமுநாசார்யரால் செய்யப்பட்டுள்ள விஷய விபாகத்திற்கு ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு இவர் இம்மாதிரி க்லிஷ்டமான அந்வயத்தையும் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறார் என்றும் சிலர் சங்கிக்கலாம். அப்படிச் சங்கிக்கிறவர்களே, அவ்விடங்களில் ஸ்வரஸம் போலத் தமக்குத் தோன்றும் அர்த்தங்கள் முன் பின் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கு ஸங்கதமாகமாட்டா வென்பதையும் நன்றாக அறிவார்கள். ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை விசாரிக்க ப்ரவ்ருத்திச்சுமெல்லாரும், முன் பின் விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் வாக்யங்களுக்கு ந்யாயத்தை முன்னிட்டு ஒருவித ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதையே தமது முக்ய நோக்கமாக உடைத்தாயிருக்க வேண்டுமன்றோ? அந்த நோக்கத்தைக் குறிப்பாக வைத்துக்கொண்டு பகவாந் ராமாநுஜன் இந்தப் பாஷ்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கிறார் என்பதை மறக்கக்கூடாது. அப்படி க்லிஷ்டம் போலத் தோன்றும் இடங்களை ஊன்றிப் பார்த்தால், அவர் அந்த க்லேசத்தை ஸமர்த்திக்கும் பொருட்டு எவ்வளவு ச்ரத்தையுடனும் ஆர்ஜவத்துடனும் ந்யாய விசாரம் செய்திருக்கிறார் என்பது நன்கு விளங்கும். இம்மாதிரி ஸ்வல்ப க்லேசம் நடுவில் இருந்தபோதிலும், கடைசியாக நமக்குக் கிடைக்கும் பொருளின் ஒற்றுமையைப் பார்க்கும் பக்ஷத்தில், இந்த க்லேசங்கள் ஸஹ்யங்களே என்று பக்ஷபாதமற்றவர்களெல்லாரும் ஒத்துக் கொள்வார்கள்.

அப்படிக் கிடைக்கும் ஒற்றுமை என்னவென்பதை நாம் இவ்விடத்தில் விசாரிக்க ப்ராப்தமானாலும், அது இப்பொழுது நம்மால் விமர்சிக்கப்படும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் நன்றாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த விசாரத்தையே நாம் திரும்பவும் செய்வது அநாவச்யம் என்று விடுத்தோம். ஸம்ஸ்க்ருதம் அறியாத ஜனங்கள் எல்லாருக்கும் திவான்பகதூர் ராமாநுஜாசார்யார் இம்மொழிபெயர்ப்பால் பெரியதொரு உபகாரம் செய்திருக்கிறார் என்பதில் எவ்வித ஆக்ஷேபமும் இல்லை. இம்மொழிபெயர்ப்பு

கேவலம் ஸம்ஸ்க்ருத சப்தங்களுக்குப் பதிலாகத் தமிழ் மொழிகளை வைத்து எழுதும் மொழி பெயர்ப்பைச் சேர்ந்ததன்று; மூல க்ரந்தத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களைத் தமிழ் நடையில் தமிழ் அறிந்தவர்களுக்கு எளிதில் புலப்படும்படி எழுதப்படும் உரையைச் சேர்ந்ததென்றே நாம் சொல்வோம். அநேக விடங்களில் பாஷ்யத்தின் கருத்தை விளக்கும் பொருட்டுத் தமிழ்ப் பாஷைக்கு இணங்கும்படி வசன சைலிகளும் அர்த்த க்ரமமும் நிஸ்ஸங்கோசமாக மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அநேக விடங்களில் பகவான் ராமாநுஜனால் சொல்லப்படாத த்ருஷ்டாந்தங்கள் பல சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவையெல்லாம் மொழியெர்ப்பு என்னும் பெயருக்கு ஒற்றுமையற்றன வானாலும் பாஷ்யத்தின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாய் வெளியிட வேண்டுமென்னும் கருத்துக்கு இவை மிகவும் ஒற்றுமையுள்ளவைகளே. இந்தப் புஸ்தகத்திற்கு ஒரு முகவுரையும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்துமத ஸம்பந்தமான அநேக விஷயங்கள் அதில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீகீதையின் விஷய விபாகமும் விஸ்தாரமாக அதில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றபடியால், இந்த முகவுரையும் மிக்க ப்ரயோஜநமுள்ளதென்றே நாம் நினைக்கிறோம். இப்புத்தகத்தைப் படித்து நாம் அஸாதாரணமான ஆநந்தம் அடைந்தோம்; நமது அபிமானிகளும் அதைப் படித்து அம்மாதிரியான ஆநந்தம் அடைவார்களென்றே நாம் நம்புகிறோம்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்க்ள்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு:—

ஆவணி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் தாங்கள் எழுதியிருக்கும் ஸமாதாநத்தைப் பார்வையிட்டேன். அதில் சில பாகங்களுக்கு அவசியம் பதில் சொல்லவேண்டியிருப்பதால் அதைச் சொல்லிவிட்டு விரதனாகிறேன்.

1. சில அஜ்ஞாதங்களான காரணங்களால் நான் உபாயாந்வேஷணத்தில் தவறிவிட்டதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். தாங்களாவது கௌரவமான காரணங்களைக் கொண்டு உபாயாந்வேஷணம் செய்து, வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தின் உபகாரார்த்தமாக வெளியிடக் கூடாதா?

2. அப்ராஹ்மண விஷயத்தை நான் ப்ரஸ்தாவிக்காமலிருக்க, அவர்களுடன் ஒற்றுமைக்காக ப்ராஹ்மண தர்மத்தை விடும்படி ப்ரஸங்கிக்குமென்கிறீர்கள். இது தங்களுடைய மநோராஜ்யமே என்று சொல்லக்கூடாதோ?

3. வைதிக கர்மாநுஷ்டாநங்களில் வேத வாக்யங்களுக்குப் பதிலாக ப்ரபந்தங்களை உபயோகப்படுத்த வில்லை யென்றும், பகவத் குணாநுபவத்திற்கு மாத்ரம் அவற்றை உபயோகப்படுத்துவதாயும் சொல்லுகிறீர்கள். சில கர்மங்களில் வேத வாக்யங்களுக்குப் புறம்பே ப்ரபந்தங்களை நுழைத்திருக்கிறார்கள்; அவைகளை ப்ரத்யேகமாக அத்யயநம்செய்து வருகிறார்களே! இது ஏன்? பகவத்குணாநுபவத்திற்கு ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் யதேஷ்டமாகக்கத்ய பத்யங்க ளிருக்கத் தமிழைத் தேடிப் போகவேண்டிய அவச்ய மென்ன?

4. தமிழ்ப் பாஷை மிக ச்லாக்ய மென்றும், அந்தப் பாஷை நடையாடு மிடங்களில் ஜநிக்காததற்காக யாரோ ஒருவர் சோகிப்பதாகவும் சொல்லுகிறீர்கள். நமது பரத கண்டத்துக்குள் அநேக பாஷைகள் ப்ரசாரத்தில் இருந்து வருகின்றன. அவை யெல்லாவற்றிலும் சாஸ்த்ரார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் அநேக க்ரந்தங்களும் பகவத் குணாநுபவத்திற்கு வேண்டிய கத்ய பத்யங்களும் ஏராளமாக இருந்து வருகின்றன. அவைகளில் எதை எதற்கு மேலானதாகச் சொல்லக் கூடும்? அந்தந்தப் பாஷாபிமாநிகளிடம் பாஷணம் செய்து பார்த்தாலன்றோ அதது தெரிய வரும். தாங்கள் சொல்வது, 'காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு' என்னும் பழமொழி போலிருக்கிறது. தமிழ்ப் பாஷையிலிருக்கும் ப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ராதாந்யம் கொடுத்து விட்டபடியால், அது எல்லாப் பாஷைகளுக்கும் மேலானது என்பதைக் காண்பிக்க வேண்டு மென்னும் அபிப்ராயம் மேலிட்டு ப்ரயத்நப்படுவது போலத் தோன்றுகிறது.

5 ப்ரபந்தங்கள், வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறீர்கள். அப்படியானால், வேதத்தில் அதிகாரிகளான வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர்கள் அவைகளை அத்யயநம் செய்வதேன்? தாங்கள் சொல்வதிலிருந்து, ஒரு ஸமயம் இக்காலத்திய வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர்கள் வேதத்தில் அநதிகாரிக ளாகிவிட்டார்களோ என்று கூட சங்கிக்கவேண்டி யிருக்கிறது.

6. ஆகமங்கள் விஷயமாக ஸோமபாந ஸுராபாநங்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறீர்கள். இது விஷயத்தில், தங்கள் மநஸ் அபிமாந க்ரஸ்தமாகி விட்டதென்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. நம்முடையதை நாம் எல்லா விதத்திலும் ச்லாகித்துக் கொள்ளலாம். நம்மால் ச்லாகிக்கப்படுவதைப் போன்ற யோக்யதை பொருந்தினதும், அநேகரால் ச்ரத்தையுடன் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வருவதுமான மற்றொரு ஆகமத்தை அவ்வளவு கடுமையாகத் தூஷிக்கலாகுமோ? அப்படித் தாங்கள் செய்திருப்பதை ஸஹ்ருதயர்கள் ஆமோதிப்பார்களோ? இரண்டு ஆகமங்கள் விஷயமாகவும், வேத வ்யாஸ ப்ரணீதமும் அஷ்டாதச புராணங்களுள் ஒன்றுமாகிய 'சைவம்' என்னும் புராணத்திற் சொல்லியிருப்பதைத் தாங்கள் அறிந்து தெளியும் பொருட்டு இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கிறேன்.

" வாஂஅாாஹ்ா நூாஸ்ாவதாழ வாஷணாஷெஷ நிஂஷகாழ ।
வாஅாஃவிஅ ஶிவாஹக்ா ஊாமூாவெஷிதி கவிவஃ(?)॥"

7. பாஞ்சராத்ரத்தின் பேரில் தோஷாரோபணம் செய்ததால் அப்படி எழுதும் படி நேரிட்டதென்கிறீர்கள். உலகத்தில் அபிப்ராய பேத மிருப்பது ஸஹஜம். அதற்காக மநஸ் க்ஷோபிகலாமோ? உங்களைப் போன்ற பத்ராதிபர்கள் மநஸ் ஸமாதாநத்துடன் இருந்தாலல்லவோ பர்யாலோசனை செய்யவேண்டும்? பாஞ்சராத்ரம் தங்களுடையதென்று எண்ணி விட்டீர்கள் போலும்! அபிப்ராய பேத மிருந்த போதிலும் வைஷ்ணவர்களாகிய நாம் எல்லோரும் ஒன்று போல் அநுஷ்டித்து வருவதால், நம் எல்லோருக்கும் அதன் குண குணங்களை எடுத்துச் சொல்ல ஸம பாத்யதை உண்டென்பது எப்பொழுதும் தங்கள் ஜ்ஞாபகத்தில் இருக்க வேண்டுமன்றோ?

8. அஹங்காரம் ஹேய மென்கிறீர்கள். அஹங்காரம் என்றால் 'நான்' என்னும் ஓர் எண்ணம். தான் ப்ராஹ்மணன் என்னும் எண்ணம்இருந்தால் மாத்ரமே ப்ராஹ்மணத்வத்தையும் அதன் தர்மத்தையும் காப்பாற்ற முடியும். அவ்வித ஸ்ம்ருதி யில்லாததால்தான் இக்காலத்து ப்ராஹ்மண வாலிபர்கள் ஸ்வதர்மத்தில் உதாஸீனர்களாகி வருகிறார்க ளென்பது கவனிக்கத் தக்கது. தன்னுடைய ஸ்தாநத்தின் மஹிமை அநவரதம் ஜ்ஞாபகத்தில் இருந்து வந்தால் மாத்ரமே தனது கடமையைச் செய்வதில் ஒருவனுக்கு ச்ரத்தை உண்டாகும். ஆதலால் மிதமான அஹங்காரம் ஹேய மாகமாட்டாது. துரபிமானம் துரஹங்காரம் இவைகளே ஹேயங்களாகும்.

9. கடைசியாக, இவ்வருஷ உபாகர்மாநுஷ்டாநத்தில் வைஷ்ணவர்களுக்குள் பேத மேற்பட்டதாகவும், ஸ்மார்த்தர்களுக்குள் பேதம் ஏற்படாமல் இருந்ததாகவும் சொல்லிச் சோகிக்கிறீர்கள். அதற்குக் காரணம் ஸ்மார்த்தர்களுள் ஸம்ப்ரதாயாநுஷ்டாந பேதங்களில்லாமையே. சில நிஷித்த கர்மங்களைக் கூட ஸம்ப்ரதாய ப்ரயுக்தங்களென்று ஒத்துக்கொள்ளும் வைஷ்ணவர்கள் இந்த உபாகர்ம பேதாநுஷ்டாநத்தையும் ஓர் ஸம்ப்ரதாயாநுஷ்டாந மென்று எண்ணிச் சோகிக்காமல் இருக்கக் கூடாதோ?

நாகபட்டணம் }
20-9-28 }

கே. பி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்.

[இந்த வாதத்தை வளர்த்த இஷ்டமில்லாததால் நாம் இதற்கு எவ்வித ப்ரத்யுத்தரமும் சொல்லாமல் விலகுகிறோம். ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபன்]

ஸ்ரீ:

। ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம: ।

யோऽநந்த: ப்ருதிவீம் ததாதி ஶிரஸா ப்ரஸ்தாரம்
ஸஞ்ஜீவயத்யவிமுக்தியார: ஸ்வயாந்தா ।
ஶரத்யாம்ஸ்வ ஹஸ்த அரணஶ்ரவணஸமாதீந
ப்ராணாஶ்ரயோ ஹமவதே வாராஷாய தாஹ்ய ॥

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஒரு பாச்சாத்யர் நமது கீதையின் பெருமையை ஒத்துக்கொண்டு விட்டார். நமது கீதை மஹா பாரதத்தின் ஒரு முக்யமான பாகமேயாம். மஹாபாரதமும் அநுஸ்யூதமான க்ரந்தம்தானும். கீதையில் விஷய விபாகமும் விஷய ஸங்கதிகளும் ந்யாயத்திற்கு ஒத்தபடியே காணப்படுகின்றனவாம். அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களும் மஹா ஜநங்களின் ச்ரேயஸ்ஸை வ்ருத்தி செய்யத்தகுந்தவை என்பதில் ஆக்ஷேப மில்லையாம். இவ்வளவை ஒரு பாச்சாத்ய வித்வாந் அங்கீகரித்து விட்டார்.

பகவத் கீதையின் ச்லாகை.

" ப்ராஹ்மணோ ஹ்யதிஶேஷோ ஶாஸ்வதம் வத தாம் தேவதா: "

என்பது போல நாமும் இம்மாதிரியான அங்கீகாரத்தை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருந்தோம். நமது பரமமான காமம் நிறைவேறிவிட்டது போலும்.

சற்றேறக்குறைய நாற்பது ஐம்பது வர்ஷங்களுக்கு முன் வரையில் பாச்சாத்யர்களெல்லாரும் நம்மைப் பற்றியும் நமது நடை உடை பாவனைகளைப்பற்றியும் மிகவும் ஹீநமாக நினைத்து வந்தார்களென்பது ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். மாக்ஸ் முல்லர் முதலிய சில ஆங்கில வித்வாங்களும், ஜர்மெனி தேசத்தில் இருந்த சில பண்டிதர்களும், நமது ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையைக் கொஞ்சம் அப்யஸித்து, அந்தப் பாஷையில் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களுட் சிலவற்றைப் படித்து, நாம் அவ்வளவு நிஹீநர்களல்லரென்றும் நம்மிடத்திலும் கொஞ்சம் ஜ்ஞாநம் இருக்கின்றதென்றும் வெளியிட்ட பின்பே, ஏற்கெனவே பாச்சாத்யர்களுடைய மநஸ்ஸில் குடி கொண்

டிருந்த கெட்ட எண்ணம் கொஞ்சம் மாறிற்று. நமது பெரியோர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களில் சில அரிய பெரிய விஷயங்கள் இங்குமங் கும் தென்படுகின்றன வென்றும், ஆனால் அவை சிதிலங்களாகவும் எவ்வித ஆநுபூர்வியு மற்றவையாகவும் இருக்கின்றன வென்றும் அவர்கள் வெளியிட் டார்கள். நம்மால் மிகப் பெரியவையாகக் கொண்டாடப்படும் உபநிஷத், பகவத் கீதை, இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலிய க்ரந்தங்களெல்லாம், நமது பெரியோர்களும் கொஞ்சம் விவேகிகளே என்பதற்குப் போதுமான ஸாக்ஷ்யங்களாக இருக்கின்றன வென்றும், ஆனால் அந்த விவேகத் தின் பரிபாகம் அவ்வளவாக முதிர்ந்திருப்பதாய் அவைகளிலிருந்து ஏற்படவில்லை யென்றும், இக்காலத்தில் பாச்சாத்யர்களிடம் காணப்படும் மநோபாவத்தின் காம்பீர்யமும், சிறந்த ஆசார நோக்கங்களுமே, ஸமர்மகமாக விஷய விசாரம் செய்யும் ஸாமர்த்யமும், நாகரிகமும், நமது பூர் வர்களிடம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை யென்றும் அவர்கள் வெளியிட் டிருப்பதிலிருந்து ஏற்படும். அவர்கள் அம்மாதிரியான அபிப்ராயம் வெளியிடுவதற்கு, எவ்விதமான ஸம்ஸ்க்ருத பயிற்சியைச் செய்திருந்தா ரென்றுவது, நமது தேசத்தியருடைய பரிசயத்தை எவ்வளவு வரையில் செய்திருந்தா ரென்றுவது நாம் சொல்லச் சக்தரல்லர். ஆனால், இப்பொழுது நம்மையும் மநுஷ்ய கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களாகச் சில பாச்சாத்யர் எண்ணி வருவதெல்லாம், அவர்களுடையப் பரிச்ரமத்தின் பலமென்றே நாம் அறிய வேண்டும்.

ப்ராயேண ஜநஸாமாந்யத்தின் நோக்கத்தைப் பரிசீலநம் செய்து பார்த்தால், 'தமது பித்ரு பிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்களைக் காட்டிலும் தாமே விவேகிகள், தாமே ஸமர்த்தர்கள்' என்னும் எண்ணம் எல்லா ஜாதியருக்கும் ஸஹஜம் என்று சொல்லலாம். நமது தேசத்தில் அந்த எண்ணம் கொஞ் சம் விசேஷத்துடன் தென்படுகின்றதென்பதே நமது அநுபவம். இதற்கு முக்யமான காரணம்: நமது பாலர்கள் பால்யத்திலேயே பாச்சாத்யர் களுடைய உத்போதநத்திற்கு உட்பட்டு வருவதே. நமது வேதங்களும் சாஸ்த்ரங்களும் அஸம்பத்த ப்ரலபிதங்க ளென்றும், நமது பூர்வா சாரங்க ளெல்லாம் காட்டு ஜநங்களுக்கே உரியவை யென்றும், நமது தர்மாநுஷ்டாநங்க ளெல்லாம் மௌட்ய விஜ்ரும்பிதங்க ளென்று மன்றோ அவர்கள் உபதேசிக்கிறார்கள்? ஏற்கெனவே, தமது முன்னோர்களைக் காட் டிலும் தாமே சிறந்தவர்களென்னும் எண்ணத்தை ஸஹஜமாகக் கொண் டிருக்கும் இந்தப் பாலர்களுக்கு இந்த உபதேசமும் சேரவே, அவர்களுக்கு நமது ஆசாரங்கள் மீதும், நமது ஸநாதந தர்மங்கள் மீதும், நமது பெரியோர் களால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களின் மீதும், ஒருவித விசேஷித்த லாகவ

புத்தி ஜநிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. அதன் பலமாகவே அவர்கள் நமது நடை உடை பாவனைகளிலிருந்து மிக்க ஜுகுப்ஸையுடன் விலகி, பாச்சாத்யர்களுடைய ஆசாரங்களையும் நோக்கங்களையும் அநுஸரிக்க ப்ரயத்நப் படுகிறார்கள். பாச்சாத்யர்களுடைய அபிப்ராயமே அவர்களுக்கு ப்ரமாணமாகிற படியால், நமது க்ரந்தங்களைப் பற்றியும் நமது விவேகம் நாகரிகம் இவைகளைப் பற்றியும் அவர்கள் எவ்வித கௌரவ புத்தியும் செய்வதில்லை. உபநிஷத், கீதை முதலியவைகளை அவர்கள் கொஞ்சமேனும் படிக்காமல் இருக்கையிலும், அவை பூர்வாபர விருத்தங்களென்றும் ஆத்யந்தம் அஸம்பத்தங்களென்றும் அவர்கள் நினைத்திருப்பது எவருக்குத் தெரியாது? இந்த ஸ்திதியில் ஒரு பாச்சாத்ய வித்வாந் நமது க்ரந்தங்களில் பூர்ண குண க்ரஹணம் செய்கிறாரென்றால், அந்தக் குண க்ரஹணத்தை நாம் வஸிஷ்டருடைய வாக்கால் வரும் ப்ரஹ்மர்ஷிப் பட்டம் போல ஏன் கொண்டாடக்கூடாது?

இப்படி நமது க்ரந்தங்களில் பூர்ண குண க்ரஹணம் செய்த பாச்சாத்ய வித்வான், ப்ரொபெஸ்ஸர் அல்ட்ராமூர் (Professor Ultramore) என்று சொல்லப்படும் ஜீநீவா தேசத்தைச் சேர்ந்த வித்வாங்களுள் ஒருவர். சென்ற ஆகஸ்டு மாதக் கடைசியில் லண்டன் பட்டணத்தில் சேர்ந்த ஒரு மஹா வித்வாங்களுடைய ஸதஸ்ஸில் (Orientalists' Conference) இந்த வித்வாந் நமது கீதையைப் பற்றி மிகவும் புகழ்ந்து பேசினாராம். அந்தக் கீதையின் மீது இதர பாச்சாத்ய வித்வாங்களால் ஆரோபிக்கப்படும் தோஷங்களெல்லாவற்றிற்கும் அவர் ஸமாதாநம் சொல்லியிருப்பதாக நாம் அறிகிறோம். அவரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம் இன்னும் இத்தேசத்திற்கு எட்டவில்லை. அவர் அவ்விதம் உபந்யஸித்ததாக மாத்ரம் தந்தி ஸமாசாரம் வந்திருக்கின்றது. ஆகையால் அவரால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸமாதாநங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்பதை விசாரிக்க நாம் இப்பொழுது அசக்தரே. ஆனால், நமது பாஷ்யகாரர்களுடைய பாஷ்யங்கள் வழி போகாமலும், அந்தப் பாஷ்யத்தின் கருத்தை குரு முகமாக க்ரஹித்துள்ள ஆசார்யர்களின் உபஸதநம் செய்யாமலும், ஸ்ரீகீதையின் மஹிமையை உள்ளபடி ச்லாகிப்பது என்பது ஸாத்யமில்லை என்பதே நமது நம்பிக்கை. இருந்தபோதிலும், இந்த வித்வானுடைய அபிப்ராயத்தை நாம் மிக்க ஆநந்தத்துடன் ஸ்வாகதம் செய்கிறோம். அவர் உபந்யாஸம் கிடைத்தவுடன் அதன் ஸங்க்ரஹத்தையும் நமது தீபிகையில் ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுமென்பது நமது மனோரதம்.

மநுஷ்ய ஜந்மம் எடுத்திருக்கும் நமக்கு, அம்ருதத்வத்தை அடையும் உபாயமே முக்ய நோக்கமாக இருக்கவேண்டுமாதலால், அதைத் தெளிவாக உபதேசிக்கும் இந்த க்ரந்தத்தை நாம் எவ்வளவு கொண்டாடுவதும் தகும்.

“ தஸ்மிந் ஜீவதி வீரே து ஹதமப்யஹதம் பலம் ”

என்று ஜாம்பவாந் ஹநுமானைப் பற்றிச் சொன்ன ப்ரகாரம், ‘இவரை ஜீவித்திருக்கும் வரையில் நம்முடைய மதத்திற்கு ஜீவிதாசை உண்டு ; அது நஷ்டமானால், நமது மதம் ஜீவித்திருந்தாலும் ஹதமே’ என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

*** *** ***

ஸ்ரீ பாஷ்ய விமர்சந பரீக்ஷா.

ஸ்ரீமாந் அசோகநாத பட்டாசார்யர் என்னும் ஒருவர், பகவாந் ராமாநுஜனால் அநுக்ருஹீதமாயுள்ள ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் மீது சில தோஷாரோபணங்களைச் செய்து “ ஸ்ரீபாஷ்ய விமர்சநம்” என்னும் ஒரு நிபந்தத்தை எழுதி, அதை ‘ஸம்ஸ்க்ருத ஸாஹித்ய பரிஷத்’ என்னும் பெயருடைய ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத பத்ரிகையில் ப்ரகாசிப்பித்திருக்கிறார். நாம் பார்த்த வரையில் அது கம்பீரமான ரீதியில் எழுதப்பட்டிருப்பதாகவாவது விஷய கௌரவமுள்ளதாகவாவது தென்படவில்லை. அத்வைத விசிஷ்டாத்வைத வேதாந்தங்கள் பரஸ்பரம் எந்த அம்சங்களில் முக்யமாக பேதிக்கின்றன வென்பதை உணர்ந்து, அப்படி பிந்நங்களான அம்சங்களின் குரு லாகவத்தை இந்த விமர்ச கர்த்தா உள் புகுந்து விசாரித்திருந்தால், அவரை ச்லாகநீயரான பூர்வபக்ஷி என்றே நாம் கொண்டாடுவோம். அப்படி ஒரு அம்சத்திலும் அவர் உட்புகவில்லை; ச்ருத்யர்த்தங்களை விசாரிப்பதில் இந்த இரண்டு வேதாந்தங்களுக்குமுள்ள வாசியையாவது, ந்யாய விசாரம் செய்வதில் தோன்றக் கூடிய குண தாரதம்யத்தையாவது, அவர் கொஞ்சமேனும் பராமர்சிக்க ப்ரவ்ருத்திக்க வில்லை. கேவலம், ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் ஆரம்பத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள மங்கள ச்லோகங்களிலும், அதற்குப் பிறகு தென்படும் ப்ரதிஜ்ஞா வாக்யத்திலும், பாஷ்யத்திற்கு உரிய லக்ஷணங்கள் அந்வயிக்க வில்லை என்று மாத்ரம் அவர் முக்யமாகப் பூர்வபக்ஷம் செய்திருக்கிறார். ஆகையால் நாம் அதை ஆதரத்திற்கு அர்ஹமாக நினைக்கவில்லை.

ஆனாலும், ஒருகால் ஸாமாந்ய ஜநங்களுட் சிலர் இதைப் பெரியதொரு பூர்வ பக்ஷமாக ப்ரமித்து விடுவார்களோ வென்று சங்கித்து, ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கர மடாதிபதியாக இருக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் அநந்தார்ய ஸ்வாமிகள், அதற்கு, ‘ஸ்ரீ பாஷ்ய விமர்சந பரீக்ஷை’ என்னும் பெயருடன் ஒரு கண்டநத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்கள். அதில், பூர்வ பக்ஷத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களெல்லாம் நிராக்ரஹமாகவும் நிஷ்பக்ஷபாதமாகவும் பரீக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், தத்வார்த்தமும் விசதமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் முடிவில், ஸ்ரீ. அசோகநாத பட்டார்யரால் செய்யப்பட்டுள்ள பூர்வ பக்ஷமும் ஸ்லோக ஸங்க்ரஹணத்தை உத்தேசித்து ஸமக்ரமாக ப்ரகாசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வித்வந் மநோரஞ்ஜகமாக இருக்கும் இந்தக் கண்டநத்தை வித்வாங்களெல்லாரும் வாங்கிப் படிப்பார்களென்று நாம் நம்புகிறோம். அது காஞ்சீபுரம் ஸுதர்சந முத்ராக்ஷர சாலையில் ஆறு அணா க்ரயத்திற்கு கிடைக்குமென்று நாம் அறிகிறோம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ கோமலவல்லீ நாயிகா ஸமேத ஸ்ரீ அபர்யாப்தாம்ருத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் வைபவம்.

[இளையவில்லி தி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.]

த்ரிம்ஶத் த்ரிகோடி ஸுரஸார்வ ஶிவாகமாதி
தேவாதிதேவ மணமஞ்ச ஸேவ்யமாநம் ।
ஸம்ஹோத ஸம்ஹவ ஶ்ரீதாம்ப்ரீயமாநம்
வந்தே ஶயாந இஹ ஹேமவிமாந ஶார்ங்கபாணிம் ॥

“ இற்பிறப் பறியீ ரிவரிவ ரென்னீ
ரின்னதோர் தன்மையென் றுணரீர்
கற்பகம் புலவர் களைகணென் றுலகில்
கண்டவா தொண்டரைப் பாடும்
சொற்பொரு ளாளீர் சொல்லுகேன் வம்மின்
சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுமின்
நற்பொருள் காண்மின் பாடிநீ ருய்ம்மின்
நாராயணா வென்னும் நாமம்.” பெ. தி. 1–1–7.

ஸ்ரியஃபதியாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாய், அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸூரி ஸம்ஸேவ்யமாந சரண நளிநனாய், பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமே, தனிக்கோல் செல்ல வானுய ரின்பம் மன்னி, திருமகள் மணமகள் நீளை முதலா வெல்லாத் தேவியரும் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்க “ யாயோத்யேத்யபராஜிதேதி விதிதா நாகம் பரேண ஸ்திதா ” என்றும், “ தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ” என்றும் “தமஸ: பரஸ்தாத் ” என்றும் சொல்லப்படுகிற கலங்காப் பெருநகரில் கௌஷீதகீ ப்ராஹ்மணாதிகளில் ஸஹஸ்ர ஸ்தூணாதி வாக்யங்களாலே ஓதப்படுகிற திருமாமணி மண்டபத்தில் “ நிவாஸஶய்யாஸந ” என்றும், ‘சென்றால் குடையா’ மென்னுங் கணக்கிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்ய கரணத்தாலேயே சேஷனென்று காரணப் பெயருடைய திருவநந்தாழ்வா னாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையிலே செல்வம் மல்கி வீற்றிருந் தருளும் எம்பெருமான் “[illegible]” என்கிற

356

படி தன் கௌஸ்துப ஸ்தாநீயர்களான ஸகல ஜீவர்களும் நித்யஸூரிகளைப்போலே நிரவதிக மஹாநந்த பூர்வக ஸ்வகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்தும், அதை யிழந்து ப்ரளய காலத்தில் ப்ரக்ருதியில் லயித்து, உறைமெழுக்குப் பொன் போலே அநுபயுக்த ஸ்வரூப ஸ்வபாவர்களாயிருக்கு மிருப்பைத் தான் கண்டு "ஜஷிஷவிஸிஷாழ வூஜயெ ஜஹ நவஜொகஷ ஜாத நிவெஷா" என்கிறபடி தயமாந மநாவாய் சாஸ்த்ரீயங்களான தன் கைங்கர்யங்களைச் செய்து உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்று கர சரணாதிகளைக் கொடுத்தவிடத்திலும் ஆறு கடக்கக் கொடுத்த தெப்பத்தை அவ்வாற்றின் நீர்வழியே கொண்டுபோய்க் கரை யேறாமல் ஆவாரார் துணையென்றலைநீர்க்கடலு ளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் கிடந்து துளங்குகின்ற சேதநர்கள் பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும் இந்நின்ற வின்னீர்மை யினி யுறாது, ஒழிவில் காலமெல்லாம் முடனுப் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்து வாழலாம்படி உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளமாய் "ஸஂஜஜெூரா நஷெ ஜொகெ என்றும் "ஷெவகீ வஸுவெஷஸஂய்யாயா ஊவிஹஷூதழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத இடையர்கள் முதலானோர் நடுவில் கலந்து பரிமாறியும், தான் தாழநின்று தன் ஸௌலப்ய குணத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தி, பின்னானார் அறியாவண்ணம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்துப் போன விபவாவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, "ஜஅஷ்ஹுவஷ ஸஹிஷ்ணு ரஅஷகவராயீநாவிஞாதூ ஹூிதிঃ" என்றும், "தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே" என்றும், "நெஞ்சினால் நினைப்பான் யெவ னவனாகும்" என்றும் சொல்லப்படுகிற அர்ச்சா ஸமாதி யுக்தனாய் அதிலும் புனங் காக்கின்றவர்கள் அந்த அந்த புன மத்யங்களில் வந்து குடில்கட்டி வஸிக்குமாப்போலே இந்த லீலாவிபூதியில் அர்ச்சாரூபியா யெழுந்தருளி இருக்கும் திவ்யதேசங்கள் பலவற்றுள், "யொநரঃ கூஹவொணெஹி நக்ஷணாஜஷ உவிதிஷதி। கரஹூஸஷ்ய கெவஞூஂ கிஜதாநூா விஹஷூதயঃ॥" இத்யாதி பரஸ்ஸஹஸ்ரங்களான ப்ரமாணங்களால் கொண்டாடப்படுகிற இத் திருக்குடந்தை திவ்யதேசத்தில் ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் ஸ்ரீ பூமி நீளா கோமளவல்லீ நாயிகா ஸமேதனாய், அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேந பராங்குச பரகால பக்திஸார யதிவர ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகாதி ஸஹிதனாய் ஸர்வாதிசாயியாய் ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதனாய் விளங்குகின்றா னென்பது யாவருமறிந்த விஷயமே.

அவன் பெருமையை ஆராய்ந்து பேசுமிடத்து "எல்லையிலாத பெருந் தவத்தோரும் தொல்லை யஞ்சோதி நிலைக்குங்கா லென்சொல் லளவன்று," என்றும் "நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந் துகும்" என்றும் "சூழ்த் தமரர் துதித்தா லுன் தொல்புகழ் மாசூணாதே" என்

றும், "உன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும் பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டும்" என்றும். "குடந்தைமேய குருமணித் திரளைப் புகழுந் தொண்டர் என்சொல்லிப் புகழ்வர்தாமே" என்றும் இப்படியாயிற்று தள்ர்ச்சியுறுவது. அங்ஙன மிருக்க, அறிவிலா மனிசரின்கண்ணும் மிகவு மறிவிலியான வடியேன், அவன் பெருமை பேசப் புறப்படுவது எங்ஙனம் கூடும்?

ஆனால் பிரும்மாதி தேவர்களும் ரிஷிகளும் ஆழ்வாராசார்யர்களும் ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வானைக் கொண்டாடின ப்ரகாரங்களை உள்ளபடியே அநுபவித்தவர்களான பெரியோர்களால் அடியேனுக்கு உபதேசிக்கப் பெற்றதில் அடியேன் க்ரஹித்த சில அம்சங்களை வெளியிடுகிறேன்.

மற்றைப்படி எல்லா திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களிடத்தும் அடியேனுக்குப் பக்தி விச்வாஸாதிகளில் யாதொரு தாரதம்ய மில்லையே யாகிலும் இவ்வெம்பெருமான் திருவடி நிழலின் கீழ்க் குடியடியனு யிருக்கு மிப்பேறு பெற்றாரில் அடியேனு மொருவனானதால், முந்தர அவன் பெருமை பேசுவதில் ஓராசையால் இங்ஙனம் ப்ரவர்த்தித்தே னல்லது வேறில்லை யென்பதையும் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இவ்விஷயத்தில் "ஸ்வர்ணவ ரூபவ விஹவமாணகஉராதி ஸாஹ்ருணஃ। வஹ்ராஅக்ஷீத நிபஹ்யா ஆரண்யாயதிவஸிவெத்வகெ" என்று மிறே ஒரு அபியுக்தர் ஓரிடத்தில் உதாஹரித்து மிருப்பது.

"தைவம் ஸாஜ்ஞ்யுஶம் விஷ்ணும் யேவ வஹா: வராயணம்।
ந தேஷாம் யஶஸாரோக்ய ஜாயதே நரகாஸஃ ॥"

என்கிற வாமந புராண ச்லோகமும் இவ்வெம்பெருமானையே நிர்த்தேசிக்கிறது. இச்லோகத்தில் சக்ரதர மென்றாவது கதாதர மென்றாவது பொதுவாய் வ்யவஹரித்தலை விட்டு, விசிஷ்ய சார்ங்கதர மென்று ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது நோக்கத்தக்கது.

தைவம்—தேவமென்று வ்யுத்பத்தியாய் "தஸைவஹாஸ உதநுஹாதி ஸவம் தஸ்யஹாஸா ஸ்வமிஸம் விஹாதி. ஸுமயஷதஃ வரோதிவொ ஜ்யோதிதீஷவ்யதெ, நாராயண வரோஜ்யோதிஃ" என்றும், "நின்றந்தசோதி வெள்ளம் சூழ்ந்த" என்றும், "சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருருவென் னெஞ்சுள் ளெழும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அப்ராக்ருத தேஜோரூபனு யிருக்கு மிருப்பை யன்றோ வெளியிடுகிறது? இப்படியுள்ள் தேஜஸ்ஸை ஸேவித்த கலியனும்,

“தோடவிழ் நீலம் மணங்கொடுக்கும்
சூழ்புனல் குடந்தைக் கிடந்த
சேடர்கொ லென்று தெரிக்கமாட்டேன்
செஞ்சுட ராழியுஞ் சங்குமேந்தி
பாடக மெல்லடி யார்வணங்கப்
பன்மணி முத்தொ டிலங்குசோதி
ஆடகம் பூண்டொரு நான்குதோளும்
அச்சோ வொருவ ரழகியவா!” [பெ. தி. 9-2-2.]

என்று கொண்டாடி யிருக்கிறார்.

ஶார்ங்கயஶம்—மற்ற ஆயுதங்கள் ஏந்தின அழகுபோலே யன்று காணும் சார்ங்க மேந்தின அழகிருப்பது. விற்பிடித்த கையுந் தானுமான இவ்வழகுவேறு. இது திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்கள் ஒருவரிடத்து மில்லை யிறே. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சரமச்லோகத்தில் ‘ஶார்ங்கதந்வா’ என்கிற பதமும் யதார்த்தமாக வானது இவ்விடத்திலன்றோ? “ஶங்கப்ருந் நந்தகீ சக்ரீ ஶார்ங்கதந்வா கதாதர:” என்றால் உபசார உக்தி யன்றியில் உள்ளது உள்ள படி ஓராயுதத்தாலும் குறைவின்றி தோற்றுகிறவர் இவ்வெம்பெருமானே யன்றோ? ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஶார்ங்கதந்வா இத்யஸ்ய வ்யாக்யாநாவஸரே ஶார்ங்கஸ்ய தநுஷ: இந்த்ரியாத்யஹங்காரஆத்மகம் ஶார்ங்கம் தநுர் யஸ்ய ஸந்தி இதி—என்று வ்யுத்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இத்தையிறே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் “ஆங்காரங்கள் சார்ங்க” மென்றதும்; இப்படி அஹங்காராத்மகமான வில்லை அடக்கியாளுபவன் இவனே யன்றி வேறில்லை யிறே. இவ்விஷயத்தில் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணிப்போந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு சித்தரும் ஸஹஸ்ரநாமம் முழுவதும் ஸ்ரீமதபார்யாப்தாம்ருத ப்ரதிபாதக மென்றுள்ள அர்த்தத்தைக் கருத்தில் கொண்டு திருப்பல்லாண்டு பாடு மளவில், ‘ஆயிரநாமஞ் சொல்லி’ என்றும், இறுதியில் ‘சாரங்க மென்னும் வில்லாண்டா’ னென்றும் அருளிப்போந்தார்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அடைவதால் அவர்களுக்கு யம ஸாலோக்யம் கிடையா தென்பதும், அவர்கள் நகரத்தில் வீடு பெற்றாரில்லை யென்னுமிடமும் “ப்ரஹ்மஹத்யாதயோ தோஷா: மஹாபாதக ஸஞ்ஜ்ஞிதா: । கும்பகோணே ப்ரயாந்த்யஸ்ய விநாஶம் ந ஸம்ஶய:” என்றும், “அஷ்டோத்தர ஶதஸ்தாந வைஷ்ணவ ஸ்தித ஸ்தலம் । விஷ்ணோஸ்து தேஜஸாம் ஸங்க: கும்பகோணஸ்ய அக்ரிணி । ஸர்வபாபாபஹா தஸ்யா ஸந்நிதிர்தோஹரி: । ப்ரஹ்மஹத்யாதயோ தோஷா: ப்ரணஹத்யா உபஸ்த்யா । வீரஹத்யாதயஶ்சைவ பாலஹத்யாதய ஸ்த்யா । நஶ்யந்தி க்ஷணமாத்ரேண உபஶந்தாஸ்ஸர்வாணித:” [கும்பகோண மாகாத்ம்யம்

8-ம் அத்யாயம்] என்பதாலும், "[illegible]" [கும்பமாஹா 52 அத்.] என்பதாலும், "[illegible]" என்றும், "[illegible]" என்கிற ப்ரமாணங்களாலும் ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஸ்ரீ ரங்கநாதனும் ஸ்ரீ ஆராவமுதனும் ஒருவரே என்னுமிடம், "[illegible]" [கும்ப மாஹா 48 ம் அத்.] "[illegible]" [கும்ப. மாஹா. 49-ம் அத்.] என்பவற்றால் விளங்கும்.

அவன் திருக்குடந்தைக்கு எழுந்தருளின பெருமை, "[illegible]

க்ஷணः । ஶ்ரியா ஸஹைவ ஸமாயாதஃ தஸிமாநேஶ்வரः ப்ரஹூः । ஸவ்ஷ்டி ரக்ஷஹிதார்த்தாய கும்பகோணாதியம் புரம் । மாகமே ஸம் க்ருஷ்ணே பாணிப்ய ப்ரஷஷ்டு ஸுஹாவஹே । ஸம்ஸ்ப்ருஶதே ஹிரண்ய தஸிமாநேந ஸம்பூத: । பத்மாயாமேவ ஹேமாஸ்ய ப்ரத்யக்ஷா ஸமித்யாதீஜ ॥ ”

என்னும் ச்லோகங்களால் அறியலாகும்.

இந்த க்ஷேத்ரத்துக்குக் கும்பகோண மென்று பெயர் வந்ததை “ கும்பஸ்யைவோணதோயஸ்மாத் ஸுதாஸம்ரம் விநிஸ்ஸ்ருதம் । தஸ்மாத் தத்ஸம்ஜ்ஞகே கும்பகோணம் வதந்திஹி ॥ ” [கும்ப மாஹா. 12-ம் அத்.] என் பதனல் காணலாம்.

இவ்வெம்பெருமானுக்கு அபர்யாப்தாம்ருதன் என்று பெயர் வந்தது, “ ஸுதாபாநேஷு பர்யாப்தி யஸ்யாநாஸ்தி தயைவத: । ஸேவகா நாம் ஸாரங்கபாணிம் ந த்ருப்திர்ஹி ஹவந்திஹி ॥ ” என்பதாலும், இங்குத் தக்ஷிணபத உத்தராயண தேவதைகள் ஸமத்வம் பெற்றமை, “ தக்ஷிணாயந மார்க்க உத்தராயண தேவதா । தாவுபௌ ஹைமபேணி தள ஸமீக்ஷா வைகுண்டம் ஜக்மது: பரா । ப்ரணம்ய தேவ தேவேஶ ஸம்பூத ஸம்பூதஸூரஜம் । கூத்ராவயோ: ஸாஸ்வதீணு கீர்திஸ்ஸ்யேவா பூர்வாவஹி । ஸமக்ஷ மாவயோ: கஸ்மிந் க்ஷேத்ரே ஹவதி தவத । உத்தரோ ஹோமிவபதங்க ஸாயீ வைகுண்டவல்லப: । ப்ராவாஸு தத்ர தளத்ரஷ்டா ப்ரஹ்ஸாத ஸரணு தஸ்ஸ்திதி । கும்பகோணே மஹாக்ஷேத்ரே ஸாக்ஷாத்வைகுண்ட ஸந்நிதே । ஹேமவல்லக்ஷமிணீ தீர்த்தே தடிவாமேப ஸுஹாவஹே । ஶ்ரீமத்யமே ஸம்ஸ்தாந விமாநே ஶேஷஸாயிந: । ஆராதயேந மீவேண வஸத: கமலேக்ஷண: । உஹயோஷ்ஷேந ஸம்பத்யாதிம் ஸமக்ஷ மூஹயோரபி । யஸோத்தராயணம் பஸ்யம் தக்ஷிணாயந மவ்யய । ஸமக்ஷ மூஹயோஸ்தத்ர ஸாரங்கபாணி ப்ரஸாதத: ॥ ” [கும்ப. மாஹா. 30-ம் அத்] என்னும் ச்லோகங்களாலும் விவக்ஷிதம்.

இவ்வெம்பெருமானைக் காட்டிலும் சக்ரராஜன் வேறுபட்டவ ரல்ல ரென்னுமிடம், “ தத: ப்ரஹ்மணோ ஹமவாந் அக்ரூரேவீ ஜநார்த்தந: । ஸாரங்க பாணே ரஹிணோஸ்ள ஸவத்ரோகைக ரூபதை: ॥ ” [கும்ப மாஹா 61 ம் அத்] என்பதால் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த க்ஷேத்திரம் வைகுண்டம் என்று தோற்ற ஸ்ரீ ஆராவமுதன் ஸந்நிதிக்குள் மண்டபம் திருமாமணி மண்டப மென்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

மற்று முள்ள இடங்களில் ப்ரபந்நர்களுக்கு மாத்திர மன்றோ எம்பெருமான் தன்னுடைச் சோதிக் கெழுந்தருளும் விஷயத்தில் ‘ஸதஸ்வாய

देवि दक्षिणे ।' என்றும் 'நன்னில மாமதி நற்பக லாமது நன்னிமித் தம் என்னலு மாமது' என்று, அயந த்வயத்திலும் உத்க்ராந்திக்குப் பெருமை பேசப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அப்படி "பன்றியில் நற்பா லயோத்தி யில் வாழும் சாரசரம் முற்றவும் நற்பாலுக் குய்த்தனன்" என்கிறபடியே இத்திவ்யதேசத்தில் எத்தனையேனும் தண்ணியதான ப்ராணிகளுக்குங் கூட அயந த்விதய உத்க்ராந்தியிலும் யாதொரு பல வைஷம்ய மில்லாமை தோற்றி இருக்கிறது. இந்தப் பெருமை தோன்ற அர்ச்சனையில் இன்றளவும் 'अयनद्वितयोत्क्रान्त प्राणिमोक्ष प्रदायकाय नमः' என்று வழங்கப் பட்டு வருகிறது. இந்த ப்ரஸித்தியை யெல்லாந் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் 'ஆராத வருள முதம் பொதிந்த கோயில் என்று அதாவது இவ் வைதிக விமாந அதிஷ்டாதாவான ஆராவமுதன் ப்ரதிஷ்டிதனா யிருந்த ஸ்தாநம் ரங்கவிமாந மென்று திருவரங்கத்தை அருளிச்செய்தார். அருளமுதம், தயையே அமுதவடிவு கொண்டு வந்தமை தோன்ற. தயாசதகத்தின் இடையே "[illegible] ॥" என்றும், இறுதியில், "शतकमिदमुदारं सम्यगभ्यस्यमानान् वृषगिरिमधिरुह्य व्यक्तमालोकयन्ती । अनितरशरणानामाधिराज्येऽभिषिञ्चेत् [illegible] शार्ङ्गधन्वानुकम्पा ॥" என்றும் இவ்வெம்பெருமான் தயாகுணத்தை யன்றோ ஸ்துதி விஷயமாய் வைத்துக் கொண்டாடி யிருக்கிறார்.

இவ்வெம்பெருமானும், ஸ்ரீநிவாஸனும் அபிந்நர் என்னுமிடத்தை "[illegible] ।" [கும்ப. மாஹா 56-ம் அத்.] என்று ஸ்ரீ சார்ங்கராஜனே அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

பின்னும் ரங்கநாத பாதுகா ஸஹஸ்ரம் பண்ண ஆரம்பித்த ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுக்கு இரண்டு எம்பெருமானுக்கு முள்ள அபேதம் இடையிடையே 'ஶாஜ்ஞ: வாஜரகேஷ' என்று இந்த அர்ச்சாவதாரத்தின் நினைவன்றோ வந்தது.

தவிரவும் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம், மூன்றுவது அங்கத்தில் விவேகன் ஸுமதியைப் பார்த்துச் சொல்லுமிடத்தில், 'குழந்தாய்! அல்லாத மார்க்கங்களிலே போக்கு வரத்து நேரிடுமோ என்று நீ கலங்காதே; பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷோபாயத்தை ஒருத்தனை வ்யாஜமாக இட்டு உபதேசித்த கண்ணன் சரணாகதர்களான நம்மைக் கைவிடாது சார்ங்கதரனாய் வந்து நம்மை ரக்ஷிக்கிறான்' என்னுமதைச் சொல்லுமிடத்து, "ஸுநிஶிதவஜ்ரவீஹி ஶ்ஹிஷவிக்ஷா வ்யாதாநர்ய உலக்ஷிரா ரஜ்ஜூபா விஷாஜை:। உவநிஷஜ ஊஷாரா அஜநுக்ஷாவி முகேஷ்யஶரண ஊவமதா ஹஸ்தாயதே ஶாரூஜயநா" என்று இவ்வெம்பெருமானை அஸாதாரண சிந்நத்தைக் காட்டி யன்றோ புகழ்ந்திருக்கிறார்.

தொட்டயாசார்ய க்ருத வைபவ ப்ரகாசிகையில், (85-வது ஶ்லோ) "ஸ்ரீ கூஹவொண வ்ஹரதீநி விஷ்ணுஹ்ஸ்தாநாநி தொஷூ உதொஹராணி। மக்ஷாவ்ணஶ்ரீ ஶ்ரு திஶெவராயெரூய: வ்ராவகாஞ்சீந மரூஹஜெதம்॥" என்கிற சுலோகத்தில் ப்ரகாசமாக ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன் திருக்குடந்தை முதலாக வுள்ள திவ்யதேசத்துக்கு எழுந்தருளி யிருக்கிறாரென்றிருக்க, யாரோ சிலர், ஸ்ரீதேசிகன் இங்கு எழுந்தருளி மங்களாசாஸநம் செய்தருள வில்லையென்று சங்கிக்கு மதுவும் மிகவும் பொருந்தாததே.

ஸ்ரீ தேசிகன் திவ்ய ப்ரபந்தத்தின் உட்கருத்தை அறிந்து அதன் முக்கிய விஷயங்களைக் கருத்தில் வைத்து ப்ரபந்தஸாரமென்று ஒரு ப்ரபந்தம் அருளிச்செய்தும், நாலாயிரத்தின் கண்ணும் ஸாரதமமான திருவாய்மொழிக்கு ஸார நிஷ்கர்ஷ ப்ரதிபாதகமாக த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ அருளிச்செய்ததில் ஆராவமுதன் பெருமையும் தெரிந்துதானே அருளிச்செய்திருப்பர். ஆராவமுதன் விஷயமாகத் தனித்து ஒரு ஸ்தோத்ரம் முதலியன அருளிச்செய்யாமையே, அவர் மங்களாசாஸநம் பண்ணவில்லை யென்பதற்குக் காரண மென்றால், உடையவர் முதலானோர் ஸ்ரீ வரதராஜனை மங்களாசாஸநம் பண்ணி யிருக்கிறாரென்று கேட்டிருக்க, அவர் விஷயமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யாமைபற்றி உடையவர் முதலானோர் வரதராஜனை ஸேவிக்கவில்லை யென்று சொல்ல முடியுமா? தேசிகனும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றியே ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஸ்தோத்ரம்

(இன்னும் வரும்.)

அருளிச்செய்தாரே யன்றி, உகந்தருளியுள்ள தேசத்துக் கெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் அருளிச்செய்யவில்லை யன்றோ? ஸந்தேஹத்தி ஏற்படாத ஸ்ரீமுஷ்ணம் திருநாராயணபுரம் முதலிய ஸ்தலங்களை தேசிகன் மங்களாசாஸநம் பண்ணவில்லை யென்று ஏற்பட்டுவிடுமா? ஆனதால் தேசிகன் இங்கு எழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் பண்ணவில்லை யென்று சொல்வது, ஸ்ரீ ஆராவமுதனை அநுபவிக்காத ஒரு குறையை தேசிகனுக்கு ஏற்படுத்துவதாகுமே யன்றி வேறில்லை. இது நிற்க, ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் தூப்புற் புனிதன் உத்ஸவ அவப்ருத தினத்தன்று ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் பஞ்சாயுததரனாய் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளும் ஸமயத்து அவனை கண்ணாரக் கண்டு ஸேவித்தவர்களுக்கு ஆராவமுதாழ்வான் திறத்து, தேசிகன் விசேஷமாக ஈடுபட்டவரே என்பதும், அது தோன்ற தேசிகனிடம் அவனுக்குள்ள க்ருபா விசேஷமும் பண்டித பாமர ஸாதாரண்யேந எல்லாருக்கும் உபபாதியாமலே நன்கு விளங்கும்.

இவ்வெம்பெருமான் குடந்தையின்கண் "வெடெஷு ஸவெஷு ஈஹ ஜெவ வெஷ்ணீ:" என்பதன் அர்த்தத்தை எல்லாரும் அறியும் வண்ணம், ஸ்ரீ ஆராவமுதன் வைதிக விமானத்தின் நடுவே எழுந்தருளி இருக்குமதுவும் மஹார்ஹமான ரத்நஹாரத்தின் நடுநாயகம் போலன்றோ விளங்குகிறது. அதாவது இத்திவ்ய தேசத்துக்கு அணித்தாக நான்கு பக்கங்களிலும் திருவிண்ணகர், திருநறையூர், தண்சேறை, நந்திபுரவிண்ணகரம், கூடலூர், கவித்தலம், புள்ளம்பூதங்குடி, ஆதனூர், திருவெள்ளியங்குடி தொடக்கமாக உள்ள ஒன்பது திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களன்றோ நவரத்ந மணிகள் போலச் சூழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆழ்வார்களில் பெரியாழ்வார் என்பவர் தமது ப்ரபந்தாரம்பத்திலேயே "சூழிவஞ திவாகாஶ ஊவஷஹஂ ஊஹஜநா:" என்னுமாப்போலே ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் விற்பிடித்த கையுந் தானுமான அழகு தோன்ற நின்றமை கண்டு, "சார்ங்க மென்றும் வில்லாண்டான் றன்னை" என்று அவனைப் பல்லாண்டு பாடியும், அவன் கண்ண னென்றபடி தோன்றத் தாலாட்டியும், சங்கம் பிடிக்கும் தடக்கையை நினைந்து 'கோல் கொண்டு வா' வென்று அழைத்தும் மங்களா சாஸநம் செய்தருளி யிருக்கிறார். சங்கம் பிடிக்கும் தடக்கையை அத்யாபி ஸேவித்தாலும் சங்கமானது எம்பெருமான் தோளில் செவியின் கீழ்த் தாழ்ந்து இருக்கு மிருப்பு, இவர் திருமகளாரான ஸ்ரீ கோதாபிராட்டியின் அருளிச் செயலான

"சந்திர மண்டலம்போல் தாமோ தரன்கையில்
அந்தர மொன்றின்றி யேறி யவன்செவியில்
மந்திரம் கொள்வாயே போலும் வலம்புரியே!
இந்திர னுமுன்னோடு செல்வத்துக் கேலானே" [நாச். தி. 7-4.]

என்றும் பாசுரத்தை அந்வர்த்தமாகச் செய்கிறது. ஆனதால் சார்ங்கம் பிடிக்கும் பெருமை எப்படி மற்ற எம்பெருமான்களிற் காட்டில் அழகிதோ அப்படியே சங்க மேந்தும் பெருமையும் அழகிது.

மற்றும் இப்பிராட்டி, இவ்வெம்பெருமானோடு கலவியி லுள்ள ஆதராதிசயம் தோன்ற "பீதகவண்ண வாடைகொண்டு என்னை வாட்டம் தணிய வீசீரே" என்றும், "குடந்தைக் கிடந்த குடமாடி, நீலார் தண்ணந் துழாய்கொண்டென் நெறிமென் குழல்மேல் சூட்டீரே" என்றும், "அமுத வாயி லூறிய நீர்தான் கொணர்ந்து புலராமே பருக்கி யிளைப்பை நீக்கீரே" என்றும் இப்படிப் பலபடிகளால், அவனுடைய திருமேனி ஸம்பந்தமுள்ள ஏதாவ தொரு வஸ்துவின்றித் தன் ப்ராணதாரகமான வஸ்து வேறில்லை யென்றும், அப்படி உங்களுக்கு என்னை ஸத்தை யுடையவளாகச் செய்ய வேணு மென்னும் நினை வுண்டாகில் அங்கே ஸம்பந்த முள்ள தொன்றைக் கொண்டுவந்து என்னை ஸ்பர்சித்து என்னை ஸத்தைபெறச் செய்யுங்கோளென்கிறாள்.

"பாலா லிலையில் துயில்கொண்ட பரமன் வலைப்பட் டிருந்தேனை
வேலால் துன்னம் பெய்தாற்போல் வேண்டிற் றெல்லாம் பேசாதே
கோலால் நிரைமேய்த் தாயனுப் குடந்தைக் கிடந்த குடமாடி
நீலார் தண்ணந் துழாய்கொண்டென் நெறிமென் குழல்மேல் சூட்டீரே"

[நா தி 13-2]

["க்ஷுத்யம் ப்ரஸூப்தே ஜகதாம் ஸவ்யாஜதே । ஸாவயாம் வடவ்ரக்ஷஸ்ஸ்தி" என்கிறபடியே ஆலிலைளந் தளிரிலே கண்வளர்ந் தருளின ஒருவன் அகடித கடநா ஸாமர்த்யத்திற்குத் தோற்றிறே அடிமைப்பட்டதும்; அப்படி அவன் வலையிற் சிக்கிய வென்னை அல்லாதவற்றைச் சொல்லி எனக்கு மேன்மேலும் ஸந்தாப காரணமான வ்யாபாரங்களைச் செய்யாதேயுங்கள்; பின்னை செய்ய வடுப்பதென் என்னில்: ஆயனுப் கோலால் நிரை மேய்த்துச் செழுந்தெருவே ஆராரெனச் சொல்லி; சீரார் குடமிரண்டேந்திக் கூத்தாடி, அந்த ஆயாஸந் தீரக் குடந்தையில் சாய்ந்து கிடக்கிறான் ஒருவன்; அவன் பக்கல் சென்று பசுமை விஞ்சின திருத்துழாய் கொண்டு என் மெல்லிய குழல்மேல் சூட்டீரென்கிறாள்.] இப்படிப் பேசுகிறவள்தான் ஆரென்னில் "ஸ்வோத்ஸ்ருஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிஹிதம் யாஹ்ருஷே" என்று பெற்றவளிறே. ஸ்ரீரங்கமன்னன் முதலானோரும், "விஸ்வாய காந்தஜஸா கஜேந்த்ர நாஹாவக்ஷஸ்ஸ்தலே கஜோஸ்த்ர அரிகேந । க்ஷோதிதாவி நிமலைவிக்ஷுஹ்ன ஸ்வீயத்யைஸ் யத்தேந தேந ப்ரஸாதவ்ஜஸ்ஸிராணாம்॥" என்கிறபடியே ஆண்டாள் சூடிக்களைந்த மாலைகள் பெற

வன்றே படாதபாடு படுவது? அங்ஙனமிருக்க அத்தலை இத்தலையாக வாயிற்று இருப்பது. இத்தனைக்கும் காரணம் இவளுக்கு ஸ்ரீ ஆராவமுதனிடத்துள்ள கரைபுரண்ட காதலென்பதில் ஐயமுண்டோ?

இப்படி இவளுக்கு ஆராவமுதாழ்வானிடத்தில் உள்ள ஈடுபாட்டின் மேன்மை "தத்வஹா வாஹஸ்ரீ கெவி" என்கிறபடி எல்லை நிலத்தளவு மன்றே வளர்ந்து கிடப்பது?

"சாக்கியங் கற்றோம் சமணங் கற்றோம் சங்கரனுராக்கிய வாகம நூலாராய்ந்தோம் பாக்கியத்தால் செங்கட்கரியானைச் சேர்ந்தோம் யாம் தீதிலமே" என்றபடி ஒவ்வொரு சமயங்களினுள்ளும் புகுந்து ஸாராஸார விவேகம் பண்ணி, பரதத்வ நிர்த்தாரணம் பண்ணியருளிய திருமழிசைப் பிரானும், இவ் வெம்பெருமான் கிடந்ததோர் கிடக்கைகண்டு, அவ்வழகில் ஆழ்ந்து,

"இலங்கைமன்ன னைந்தொடந்து பைந்தலை நிலத்துக
கலங்கவன்று சென்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே!"

என்றாரம்பித்து அதாவது ராவணன் பத்துத்தலையும் புற்றுமறிந்தன் போலப் புலிமேல் சிந்தவும் அவன் உள்ளம் பதறவும், அவனை நிரஸித்து ஜயம்பெற்ற சூரனே! என்று அவன் ராமாவதாரம் செய்தமையை நினைந்தும்,

"செழுங்கொழும் பெரும்பனி பொழிந்திட வுயர்ந்தவேய்
விழுந்துலர்ந் தெழுந்துவிண் புடைக்கும்வேங் கடத்துநின்று
எழுந்திருந்து தேன்பொருந்து பூம்பொழில் தழைக்கொழுஞ்
செழுந்தடங் குடந்தையுள் கிடந்தமாலு மல்லையே."

[திருச்சந்த விருத்தம்.–60.]

என்னுமளவாக விண்ணபித்தும் அவனென்றும் பேசாமையாலே மேல் "நடந்தகால்கள்" என்கிறார்.

இதனால், ராமாவதாரம் பண்ணினவன் ஸ்ரீ ஆராவமுதன் என்ற திருநாமத்தோடு அர்ச்சாரூபியாய் ஸேவைஸாதிக்கிறானென்று ஏற்படுகிறது. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீமத்ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 101-வது ஸர்க்கத்தில் 'ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே' என்று ஆரம்பித்த ஸ்ரீராமபத்ரனைப் பார்த்து ப்ரஹ்மாவானர் "நீ மநுஷ்யனன்று; ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணத் துக்காக மநுஷ்ய ஜாதீயனாய் வந்து அவதாரம் செய்தருளினையே யன்றி நீ ஸர்வேச்வரனே" என்று எம்பெருமானுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை நிரூபிக்குமிடத்து, "அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ச மத்யே சாந்தே ச ராகவ ... ஹ்ருஷீகேச: ... புருஷோ ... புருஷோ

தூ: |'' என்றாரிறே. அதாவது இருகைகளோடு கோதண்டபாணியாய் ஸேவை ஸாதிக்கிற நீ, நான்கு திருக்கைகளோடு கூடின சார்ங்கபாணி யன்றோ என்பது கருத்து.

ரிஷிகள் அநேகமாகப் பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுமிடத்து "ஶம் வஹ சூமஹாயஶ:'' இத்யாதி பதப்ரயோகங்கள் பண்ணி யிருக்கிறார்கள். அவ்வாறிருக்க இந்த வால்மீகி பகவான் சதுர்ப்புஜத்வத்தோடு சார்ங்கதந்வத்வத்தையும் சேர அநுஸந்தித்து, அப்படிப்பட்டவனே இந்த்ரியங்களை யடக்கி யாளுபவன், அவனே புருஷன் புருஷோத்தமனென்று சொல்லத் தகுந்தவனும் அவனே என்று கொண்டாடி இருப்பதைப் பார்த்தால் ஸ்ரீ ஆராவமுதன் திறத்து இவர் அபிநிவேசம் மிக்க மேம்பாடுடைய தென்பது ப்ரயாஸமின்றி ஊஹிக்கத்தகுந்ததாக இருக்கிறது. இதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு தான் இவ்வாழ்வாரும் ஸ்ரீ ஆராவமுதனை மங்களாசாஸனம் பண்ண வாரம்பிக்கையில் "இலங்கைமன்னனே.........வீரனே!'' என்று ஸம்போதித்து, இறுதியில் அவ்வவதாரத்தில் "நடந்தகால்கள் நொந்தவோ?'' என்றார்.

வேங்கடத்துமால் குடந்தையில் கிடக்கையாவது:—மண்ணோர் விண்ணோர்க்கும் கண்ணுவானனதண்ணார் வேங்கடவிண்ணோர் வெற்பனான ஸ்ரீநிவாஸனும் வேங்கடாசலத்தில் உள்ள வாஸத்தை விட்டு, தேன் மிக்கிருந்துள்ளதும் ஸர்வதா பூத்த சோலைகளாலே சூழப்பட்டதும், களைப்பாறச் செவ்வியதான ஸ்தாநமாகிய குடந்தையிலே புகுந்தருளினனன்றோ?

இந்த அர்த்தம் ரிஷியாலும், "கிஞ்ஜெதாம் ஸஹஷிஸ்ய ஷய ஷெகாம்ஸதொஹஸி: | வெஜ்டா ஆஜ காஶிதாதூ வஷெஷிதிகொஶ யக | உஸஷயாநுஜொகஷியாஜு கவஶெணாம்ஸதொஹஸி: | உக்ஷிணாநி ஸஜஷிஸ்ய வயயள உ தவெவதா | வெமாக கவெஶஜாதீஶ ஷ்தம் க்ஷெத்ரம் வாஶாதநம் | காஹ வோணாஹியம் வாணும் உணகாஶணு ஶாஶ்ரித: | ஸுதாமஷா வஶதஜெஸம் வஸ்யநு காஹஶாஶ்ரித: ॥ [கும்ப'' மாஹா. 45-ம் அத்.] என்று உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"நடந்தகால்கள் நொந்தவோ நடுங்கஞால மேனமாய்
இடந்தமெய் குலுங்கவோ விலங்குமால் வரைச்சுரம்
கடந்தகால் பரந்தகா விரிக்கரைக் குடந்தையுள்
கிடந்தவா றெழுந்திருந்து பேசுவாழி கேசனே''

[திருச்சந்த விருத்தம்—61]

[நீ ராமவதாரத்தில் கொடுங்கதிரோன் துன்னு வெயில் வறுத்த வெம்பரல் மேல் பஞ்சடியால் கானகத்தில் நடந்த இளைப்போ? கிருஷ்ணவதாரம்

செய்து காடுகளுக்கு போய்க் கன்றுகள் சென்ற சென்ற விடமெங்கும்போய், அவைகளை மேய்த்த இளைப்போ? அன்றேல், இப்படித்தான் ஈண்டு தாவிய அசைவோ? அன்றேல், லோகம் நடுங்கும்படி வராஹாவதாரம் பண்ணி, அண்ட பித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமியை உத்தாரணம் பண்ணின களையோ? நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய இக்குடந்தையின் கண் நீ கிடந்தருளின காரணத்தை எனக்கு நீ எழுந்திருந்து சொல்லவேணுமென்று பிரார்த்திக்க, அவ்வளவில் எம்பெருமானும் பத்துடையடியவர்க்கெளியனுகையாலே இந்த பக்திஸாரர் திறந்த அர்ச்சாஸமாதி குலைதலையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணுமல் எழுந்திருக்க உத்யோகிக்க அவ்வவ்ஸரத்தில் இருந்த வழகு நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்பதை உட்கொண்டு, "வாழி கேசனே" என்று அங்குற்றைக்கு மங்களாசாஸநம் செய்தருளினதும், அப்படியே பின்னுரும் தன்னை அநுபவிக்க எளியனுயிருக்கு மிருப்பு இவ்வெம்பெருமானிடத்தி லன்றே உள்ளது.

இப்படி, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான ஆகமாதிகளில் வ்யக்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அர்ச்சாவதார ஸ்திதியையும் கடந்து விசேஷ பக்தி பரித வ்யக்தி விசேஷத்திலே தன்னை அழியமாறி விபவாவதாரம் போல் ஸேவை ஸாதித்தருளின க்ரமத்தை உலகத்தார் அறியும் வண்ணம் செய்வித்ததைத் தனக்குச் செய்த உபகாரமாக நினைத்து, திருமழிசைப் பிரானென்று திருநாமஞ் சாத்தியருளினதும், ஸம்ப்ரதாய ப்ரஸித்தமிறே. பின்னும் இவ்வெம்பெருமான் பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தால் அன்றோ இவன் திருவடிவாரமே தமக்கு உத்தேச்யம் என்று இரண்டாயிரத்தெழுநூறு ஸம்வத்ஸரம் இங்கு யோகநிஷ்டையில் எழுந்தருளியிருந்து, தமது அவதார கார்யத்தைத் தலை கட்டிப் போந்தார்.

நாலு கவிப்பெருமா ளென்றும், மாறன் பணித் தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கம் கூற வந்தவரென்றும்,

"அங்கமலத் தடவயல்சூ ழாலிநாடன்
அருள்மாரி யருட்டமுக்கி யடையார்சீயம்
கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கைவேந்தன்
கொற்றவேற் பரகாலன் கலியன்" [பெ. தி. 3-4-10.]

என்றும், பெருமைவாய்ந்த திருமங்கை யாழ்வாரும், அநாதிகாலந் தொடங்கி 'சிலம்படியுருவிற் கருநெடுங் கண்ணார் திறத்தன யறத்தையே மறந்து, புலன்படிந் துண்ணும் போகமே பெருக்கிப் பொழுதினை வாளா' போக்கின வளவிலும், யாத்ருச்சிக ப்ராஸங்கிக ஸுக்ருத விசேஷமும் இவர் பக்கல் காணுமையாலே இவர் செய்யும் துஷ்க்ருதத்தையே பற்றாசாகக் கொண்டு,

பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் போல் கருடாரூடனாய் எழுந்தருளின. ஆராவமுதாழ்வானைக் கண்ணாரக் கண்டு, அந்த அநுபவம் உள்ளடங் காமையால் "வாடினேன் வாடி" என்று துடங்கி அவன் பரத்வத்தைப்பேசி, அவனுடைய ஸௌலப்யம் தோன்ற

"ஆவியே யமுதே யெனநினைந் துருகியவரவர் பணைமுலை துணையா
பாவியே னுணரா தெத்தனை பகலும் பழுதுபோ யொழிந்தன நாள்கள்
தூவி சேரன்னம் துணையொடும் புணரும் சூழ்புனல் குடந்தையே
தொழுதென் வினுய்ய நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணா வென்
னும் நாமம்,' [பெ. தி. 1-1-2.]

என்று கீழில் காலமெல்லாம் ஹேயமான விஷயங்களில் கண்ணோட்டம் வைத்து, அவற்றை 'ஆவி' யென்றும், பிராணதாரகமான 'அமுத' மென் றும், சொல்லிச் சொல்லி நெஞ்சுருகி மஹா பாபியான நான் பகவ தநுபவத்தில் செல்லக்கடவ அருமந்த காலங்களை யெல்லாம் வீணே போக்கி னேன்; அப்படிப்பட்ட நானே அதே நாக்கினால் உஜ்ஜீவிக்கும் வண் ணம் 'நாராயணா வென்னும் நாமம் கண்டு கொண்டேன்' இந்தப் பெருமை குடந்தையைத் தொழுதன்றோ பெற்றதென்கிறார்.

இப்படி, திருமொழிக்கு ப்ரதிபாத்யனாக ஸ்வாமியையே வைத்து உபக்ரமித்துத் திருமொழி முழுவதையும் ஸ்வாமி விஷயமாக்கி அருளிச் செய்துங்கூட, ஆழ்வாருக்கு இவ்வெம்பெருமான் திறத்துள்ள ஆராத காதல் உள்ளடங்காமை இவர் திருத்தோளவும் செல்ல மங்களாசாஸநம் பண்ணும் படி யன்றோ கரை புரண்டோடியது.

திருமொழி முழுவதும் ஆராவமுதன் விஷயமென்பதற்கடி என் என்னில்: "உவக்ரமொவஸஂஹாரா வஹ்யாவொவூவதாஸநும் । அதூவவாஷொவவத்தீஅ ஷிடமஂதாதூயஞ் நிணவயெ" என்கிற ப்ரமாணத் தின்படி ப்ரபந்தாரம்பத்தில் "சூழ்புனல் குடந்தையே தொழுது" என்று உபக்ரமித்தும், இடை இடையே பத்துக்கள்தோறும் ஸ்வாமியின் திருவு ருவை நினைந்தே மேல்மேல் மங்களாசாஸந ப்ரவ்ருத்தரா யிருக்கிறபடியையும்

"வந்தநாள் வந்தென் னெஞ்சிடங் கொண்டான்
மற்றோர் நெஞ்சறியா னடியேனுடைச்
சிந்தையாய் வந்து தென்புலர்க் கென்னைச்
சேர்கொடானிது சிக்கெனப் பெற்றேன்

கொந்துலாம் பொழில்சூழ் குடந்தைத்தலைக்
கோவினைக் குடமாடிய கூத்தனை
எந்தையை யெந்தை தந்தை தம்மானை
எம்பிரானை யெத்தால் மறக்கேனே.” [பெ. தி. 7-3-3.]

என்று ப்ரதம தர்சநம் எப்போது ஏற்பட்டதோ அப்போது தொடங்கி மற்றோர் நெஞ்சையும் விஷயீகரியாமல் என் னெஞ்சை யிடமாக கொண்டான்; என் மனதும் அவனும் வேறு அன்று என்று தோற்றும்படி ஆனான்; அரவத் தமளியினோடு மழகிய பாற்கடலோடு மரவிந்தப் பாவையுந் தாமு மகம்படி வந்து புகுந்தான். வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள்துவாராபதியு மிடவகைக ளிகழ்ந்திட்டு என்பால் இடவகை கொண்டான். இப்படி, உபகாரகனானவனை நான் எங்ஙனே விடுவேன்? என்று தன் தன்மையைச் சொல்லியும்,

“ வந்தாயென்மனத்தே வந்து நீ புகுந்தபின்னை
எந்தாய்! போயறியா யிதுவே யாமைபாதோ?
கொந்தார் பைம்பொழில்சூழ் குடந்தைக் கிடந்துகந்த மைந்தா!”
[பெ. தி. 8-9-5.]

[அவன் தானிருந்த இடந்தேடி வந்ததை நினைத்து நானிருந்தஇடம் தேடி வந்தாய், அதோடு நிற்காமல் என்மனத்தில் புகுந்தாய், அதன்பின் நித்யஸூரிகள் பக்கல் போவதாகவும் நீ நினைக்கிறதில்லை, இந்தப் பேறு ஒன்று போதாதோ?] என்று அவன் தன்னை விடாமையையும் காட்டித் தந்து, ப்ரபந்தநிகமநாவஸரத்தில் “அன்றாயர் குலமகளுக்கு” என்ற பாசுரத்தில் “தண்குடந்தைக் கிடந்தமாலை நெடியானை யடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே”யென்று தனக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அவனல்லது செல்லாமையை வெளியிட்டு ப்ரபந்தத்தை நிகமித்ததைப் பார்க்க வேறு ஸாதநாந்தரம் தேடி உபபாதிக்கவும் வேண்டுமோ? இப்படிப்பட்ட பெருமைதோன்ற ப்ரதி ஸம்வத்ஸரம் மார்கழிமாதம் திருவத்யயந உத்ஸவம் பகல் பத்து சாற்றுமறையான திருமொழி சாற்றுமறை தினத்தன்று கலியன் ஆராவமுதன் திருவடி தொழுவதென்கிற ஏற்றம் இந்த ஒரு தேசம் மாத்திரத்திலன்றோ ப்ரஸித்தியுடையது.

எம்பெருமான் தன்னால் மயர்வற மதிநல மருளப்பட்ட நம்மாழ்வாரது ஆராவமுதன் விஷயமான ஈடுபாடுகள் சொல்ல நிலமன்று; அறிவரிதே. முதலெடுப்பில் [illegible] வாமதராய், அவ்வநுபவ ரஸம் வெளியிட்டன்றோ ‘ஆராவமுதே’ என்கிறார். லோகத்தில் எத்தனையோ ரிஷிகளால் அநேக நாமங்கள் எம்பெருமான் விஷயமாய்க் கீர்த்தநம் பண்ணப்பட்

டிருப்பது கேளா நின்றோமிறே. இந்த ஆழ்வா ரொருவருக்கன்றோ அவன் போக்யதைக்குத் தகுதியானபடி ஸர்வநாமாந்தர விலக்ஷணமாய், அநந்யார்ஹ மாய், செவிக்கினிய செஞ்சொலினும் குழலின் மலியச்சொன்ன வோராயிரத் துள் இப்பத்தினும் இனியதாய், குழலூதுங்கால் கல்லும் நீராயுருகும், 'மரங் கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும்' என்ற கணக்கிலே த்ருடத்ரவ்யமும் த்ரவ த்ரவ்ய மென்னலாம்படி உருகும் வண்ணமன்றோ 'ஆராவமுதே' என்று அழைக்கத் தோன்றியது.

இந்தத் திருநாமத்தினுடைய போக்யதை தேசாந்தரஸ்தராய் பாஷாந் தரஸ்தராய் இருக்குமவர்களையும் ஈடுபடுத்து மென்கைக்கு ஓர் ஐயமில்லை. உத்தரபூமியில் லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் வர்த்தியாநிற்க, இங்குற்றையான் ஒருவன் அங்கேறச்செல்ல, 'பிள்ளாய்! தக்ஷிணபூமியில் விசேஷம் என்?' என்று கேட்க,' திருவாய்மொழி என்றொரு ப்ரபந்தம் அவதரித்துச்சிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக்கொண்டாடிக் கொடுபோகா நின்றார்கள்' என்ன, 'அதிலே உனக்குப் போவதொரு சந்தை சொல்லிக்காணாய்' என்ன, 'ஆராவ முதே என்கிற வித்தனையும் எனக்குப்போ' மென்ன, 'நாராயணாதி நாமங்கள் கிடக்க இங்ஙனே ஒரு நிர்த்தேச முண்டாவதே' என்று அத்ருப்தராய், இச் சொல் நடையாடுகிற தேசத் தேறப் போவோமென்று அப்போதே புறப்பட் டுப் போந்தாரிறே.

ஆழ்வார்கள் எல்லாரினும் இவ்வாழ்வார் மிகப்பெருமை வாய்ந்தவர். அப்படியே எல்லா ப்ரபந்தங்களிலும் இவர் ப்ரபந்தம் மேன்மை பொருந் தியது. அதிலும் சரம ப்ரபந்தமான திருவாய்மொழி உத்கர்ஷம் பெற்றது. அதிலும் பத்துப் பத்துக்கும் நடுநாயகம் போன்றது 'ஆராவமுதே' என் கிற திருவாய்மொழி. அவற்றிலும் இப்பாட்டு முதன்மை பெற்றது. அப்பாட் டிலும் முந்தறத் தோன்றிநிற்பது 'ஆராவமுதே' என்னும் பதம். இப்படி யிவன் பெருமை சொல்ல நிலமன்று. 'மாலே-நெடுமாலே-உருகுகின்ற நெடுமாலே- கரைய வுருகுகின்ற நெடுமாலே-நீராயலைந்து கரைய வுருகுகின்ற நெடு மாலே' என்றிறே இவர் அநுபவக்ரமமிருக்கிறபடி. மேலும், 'உன்னையல் லால் யாவராலுங் குறைவேண்டேன்' என்றும், 'தொழுவனேனை யுன தாள் சேரும் வகையே சூழ்கண்டாய்' என்றும் 'உனதருளே பிரியா வடிமை யென்னைக் கொண்டாய் குடந்தைத் திருமாலே! தரியேனினி' என்றும், 'உன் சரணந்தந்தென் சன்மங் களையாய்' என்றும், ப்ரார் த்தித்த விடத்திலும் அவன் செவிதாழ்த்தா திருந்தானாக நினைத்து, அவனிட்ட ஆணையான சரமச்லோகத்தை, அதாவது 'ஏகம் ஶரணம் வ்ரஜ। அஹம்த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்பதை நினைந்து 'நீயே விபவாவதாரத்தில் க்ருஷ்ணனாய் அருளிச்செய்த அர்த்தம்

அழகியதாகப் பெற்றேன், துன்பம் களைவாய், என் கஷ்டம் போக்குவாய், களைகண்மற்றிலேன், "ஸுகிநோநாந்யமதி:" ரக்ஷகாந்தரமுடையேனல்லேன், திருக்குடந்தை ரக்ஷகாந்தர ப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பிறந்தாரைச் சிதிலராம்படி பண்ணுமிடமென்கிற ப்ரஸித்தியை நிலை நிறுத்தி விட்டாயே" என்று இப்படிக் கூக்குரலிட்டார்.

இது கேட்ட அவனும் எது இவர் நம்மை ஒருபடியாலும் விடமாட்டார் போலிருக்கிறதே' என்று தன் திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றும் படியைக் காட்டித்தந்தார். அதைத்தான் மேல் 'இசைவித் தென்னையுன் தாளிணைக்கீழிருத்து மம்மானே!' என்றும் 'தீராவினைகள் தீரவென்னையாண்டாய்' என்றும் அவன் "ஸர்வபாவேஹோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று' பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை ஸத்யமாக்கிற படியை இனிது அநுஸந்தித்து அவன் திருவடிகளையே தான் ப்ராப்ய ப்ராபகத்வேந அத்யவஸித்தமையை, "கழல்க ளவையே சரணாகக் கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்" என்று நிகமிக்கிறார். இவ்வைபவத்தை ப்ரதி ஸம்வத்ஸரம் மார்கழிமாதம் 15உ திருவத்யயநோத்ஸவம் 15-ம் ஸேவை திருநாளில், 'திருமகள் மண்மகள் நீளை முதலாவெல்லாத் தேவியரும் தன்னுடனே' திகழ்ந்து நிற்கா' 'தன்னைய சூரிகள் தன்னடிக் கீழ் வாழ ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் சேஷபர்யங்கத்தில் பரமபத நாதனைப் வீற்றிருக்கும் பெரிய திருவோலக்கத்திலே ஆழ்வார் "ஆராவமுவதே" என்று தொடங்கி, "களைவாய்துன்பம்" பாட்டளவாக அநுஸந்தித்துகொண்டு ஆராவமுதன் பரிஸரத்துக்கு எழுந்தருளி, "இசைவித் தென்னை" என்கிற பாசுராரப்பத்தில், பெருமாள் திருவடி தொழுவதை ஸேவித்தால் இப்பொழுதும் விசதமாய்க் காணலாம்.

இப்படி இவருடைய அபிமாநாதிசயத்தால் இவருடைய பக்தி அதிகரித்து அது ச்ருங்காரமாகப் பரிணமித்து, தானான தன்மையையும் இழந்து, பிராட்டிதசையை அடைந்து, அதிலும், 'இனி நாணித் தான் என்?' என்று முதிர்ந்த தசையை யுடையவராய், அவன் செய்த வற்றைச் சொல்லி அலற்றுகிறார் "தொல்லையம் சோதி" என்று.

"தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்கால்
என்சொல்லளவன்றிமையோர்தமக்கும்
எல்லையில்லாதனகொப்பூழ்ச்செய்யும்
அத்திறம்நிற்கவெம்மாமைகொண்டான்
அல்லிமலர்த்தண்துழாயுந்தாரான்
ஆர்க்கிடுகோவினிப் பூசல்? சொல்லீர்
வல்லிவளவயல்சூழ்குடந்தை
மாமலர்க்கண்வளர்கின்றமாலே" [திருவாய்மொழி 8-2-6]

இப்பாசுரம் தமக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கைகளான தோழிகளைப் பார்த்துச் சொல்லுமதா யன்றோ இருப்பது. ஆனதால் தான் கண்டதை உள்ளது உள்ளபடியன்றோ சொல்லுகிறது?

[பாசுரார்த்தம்—பழமையாயும் அழகியதாயுமுள்ள தேஜஸ்ஸை உடையவன் என் வார்த்தையால் சொல்லத்தக்கவனன்று. இமைகொட்டாது பார்க்கும் தேவர்களுக்கும் அளவிரந்த ஸம்சயத்தை உண்டு பண்ணுநிற்கும். “நஸஶ்த்ருஶா ஸ்ஸுரா: ஶ்ரோதும் யஶநஞ உஜம் விஹும் । ஸ்வமேவ வண நஞவஶ்ரீ கயம்யொஷிக் கரிஷ்யதி ॥” என்கிறபடி அந்த உத்கர்ஷ மிருக்கச் செய்தே கொடிகளாலும் கழனிகளாலும் சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே ச்லாக்யமான தாமரைப் பூவை ஒத்த திருக் கண்கள் நித்ரை பண்ணுநின்ற அவன், என்னுடைய காந்தியை அபகரித்தான்; புஷ்பத்தோடு கூடிய சீதளமான திருத்துழாயையும் கொடுக்கிறானில்லை; அவனிப்படி நம்மைப் படுத்தின பின்பு மற்றொருவரைக் குறித்தோ ஆக்ரந்தநம் பண்ணுவது? சொல்லுங்கோள்.] நம்மைப் புகுற நிறுத்தி நலிந்தவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஏதேனு மொரு ஸம்பந்தமிலாதார் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவதென்கிறாள். “கண்டா ரிகழ்வனவே காதலன்றான் செய்திடினும் கொண்டானை யல்லால் அறியாக் குலமகள்போ” லிறே இவர்படியும். அதாவது ஆராவமுதனையே தஞ்சமாக அடைந்து அவனும் நம்முடைய பாரதிகளை ஏற்ற பின்பு நம் குறைகூற மற்ற வெம்பெருமான்களு முளரோ? என்றல்லவோ இவர் கருத்தாகத் தோன்றுகிறது.

இப்படி யெல்லா மிவர்க்குள்ள நிரதிசய மஹா விச்வாஸாதிகளாலே உபாயபூர்த்தி பெற்று அது பல பர்யந்த பர்யவஸாயியானமையை ஸ்வாநுபவத்திலும் நன்கு தெளிந்து, இவ்வளவிலும் ப்ரயாஸம் வேண்டாதே குடந்தையன் கோவலனுக்குக் குடியடியராய் இருக்கு மிருப்பே நிரதிசயாநந்த பூர்வக பரிபூர்ண ப்ருஹ்மாநுபவரூப மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் பெறுகைக்கு ஸாதநம் என்பதை உட்கொண்டு, குடந்தையின் கோவலன் குடியடியார்க்கோ, அர்ச்சிராதி கதியில் மடந்தையர் வாழ்த்தலும், மருதரும் வசுக்களும் தந்தாம் எல்லை கடந்தும் தோத்திரம் சொல்லினரென்று அருளிச்செய்து, பின்னரே ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளினரென்பதும் ஸம்ப்ரதாயாபிஜ்ஞர்கள் கொண்டாடும் விஷயமாகும்.

‘செந்தமிழ் பாடுவார்’ என்றும், ‘இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்’ என்றும், ‘பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவர் என்றும் கொண்டாடப்பட் டிருக்கிற முதலாழ்வார்களில் பூதத்தாழ்வாருடையதான,

373

"எங்கள் பெருமான்! இமையோர் தலைமகன்! நீ
செங்கண்நெடுமால்! திருமார்பா!—பொங்கு
படமூக்கி னுயிரவாய்ப் பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாய்
குடமூக்கில் கோயிலாக் கொண்டு." [இயற்பா: 2-ம் திரு 97.]

என்ற ஸூக்தியும் இதுபோன்ற பேயாழ்வார் ஸூக்தியும் இவ் வெம்பெருமானைப் பரக்கப் பேசி அநுபவித்தது போற்றத்தக்கதே.

இவ்வண்ணம் ஏழு ஆழ்வார்கள் மங்களாசாஸநம் செய்தருளியது மன்றிக்கே, ஆழ்வார்திறத்து, 'தேவு மற்றறியே னென்ன மதுரகவி'போல் உள்ளன்பு வாய்ந்த கம்பநாட்டாழ்வாரும் இவ் வெம்பெருமான் கிடையழகைக் கண்டு அதிலாழ்ந்து

இடங்கொண்ட நெஞ்சத்திணங்கிக் கிடப்பன என்றும் பொன்னித்
தடங்கொண்ட தாமரைசூழும் மலர்ந்ததண் பூங்குடந்தை
விடங்கொண்ட வெண்பல் கருந்துத்தி செங்கண் தழலுமிழ்வாய்
படங்கொண்ட பாம்பணைப் பள்ளிக்கொண்டான் திருப்பாதங்களே.
[திருவெழுக்கூற்றிருகை]

என்று இவ் வழகு தன்னெஞ்சை விட்டு அகலாதிருக்க வேணு மென்று ப்ரார்த்தித்து இருக்கிறார். இந்தப் பாட்டு ப்ரபந்தத்தோடு படநபாடத்தில் இருந்து வருகிறதென்பதும் மிக ப்ரஸித்தியுடையதே.

இவைபோன்ற பெருமையுமன்றி மற்றைத் திவ்ய தேசத்தெம் பெருமான்கள் விஷயமாய் லுப்தமாய்ப்போன த்ரமிடச்ருதியை ஸ்ரீமந் நாதமுநிகள் முகமாய் ப்ரவர்த்திப்பித்து அவ்வெம்பெருமான்கள் பெருமைகளை எல்லோரும் அறியும்படி செய்வித்த மஹோபகாரத்தை நினைத்தால், நாதமுநிகள் தொடங்கி இன்றளவு முள்ளாரும் பின்புள்ளாருமான அபிஜ்ஞர்கள் ஆராவமுதன் விஷயத்தில் மிகவும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டவர்களே யாவர். இப்படித் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்து ஸம்ப்ரதாயத்தையும் ப்ரவர்த்திப்பித்த இந்த காரணத்தால் தான் ஸ்ரீமந் நாதமுநிகளும் இவைகளுக்கெல்லாம் நம்மாராவமுதனாலேயே அபிவ்ருத்தியென்று' செல்வம் மல்குதென் திருக்குடந்தை'யில் மாத்ரம் மார்கழிமீ முதல் தேதி முதல் இருபத்தொரு நாளில் திருவத்யயந உத்ஸவத்தை இவ்விடத்தில் நம்மாழ்வாரை திருப்ரதிஷ்டை செய்வித்து ப்ரதி ஸம்வத்ஸரமும் நடக்கும்படி செய்வித்ததுமன்றி" இவ்வெம்பெருமானுக்கு "ஆராவமுதாழ்வான்" என்று திருநாமஞ் சாத்தினா ரென்பதும் எல்லாரும் அறிந்த விஷயமே.

இவ்வர்த்தத்தைக் கொண்டே இன்றைக்கும் அர்ச்சனையில் ஆர்த்த த்ராண ஸ்வரூபாய உபகாராய நம: என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனதால்,

"தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்
தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்."
"அண்டத்தின் முகடழுந்தவலைமுந்நீர்த் திரைதும்பவாவாதென்று
தொண்டர்க்கு மமரர்க்கு முனிவர்க்கு தானருளி உலகமேழும்
உண்டொத்த திருவயிற்றி னகம்படியில் வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட
கொண்டல்கை மணிவண்ணன் தண்குடந்தை நகர்பாடி யாடீர்களே"

வஸேத் ஸாம்ப்ரதாயஸாரம் ஸதாம் ஸ்வாம் ஸம்வ்யாஹ்ருதி நாராயண நாமதேயம் ।
ஸ்ரீ கும்பகோணே நகரோத்தமேஸ்மிந் திவ்யாலயாந் ப்ரவராந் ஸதா யாஸ்து ॥

ஓர் விஞ்ஞாபநம்.

ஸ்ரீ ஆராவமுதன் பெருமையைப் பலர் பலபடியாகப் பேசி இருந்தாலும் அவன் பெருமை பேசுவதில் ஸர்வ விதத்தாலும் அடியேனுக்கு யோக்கியதை இல்லையேயாகிலும், அவன் திறத்துள்ள காதல் அடியேனுக்குள்ள அநர்ஹதையையும் மறைத்து இவ் விஷயத்தில் அடியேனைத் தூண்டிவிட்டபடியால், அதுபற்றி அடியேனும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயா பிஜ்ஞர்களான முன்னோர்களுடைய உபதேசமுகத்தால் க்ரஹித்த சிலஅம்சங்களையே விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டாலும் கூட புத்தி மாந்த்யத்தால் இதில் ஏற்பட்டிருக்கும் எல்லாக் குற்றங்களையும் மஹாங்கள் பொறுத்தருளி அடியேனை அநுக்ரஹிக்கவேணுமாய் ப்ரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன்.